

94

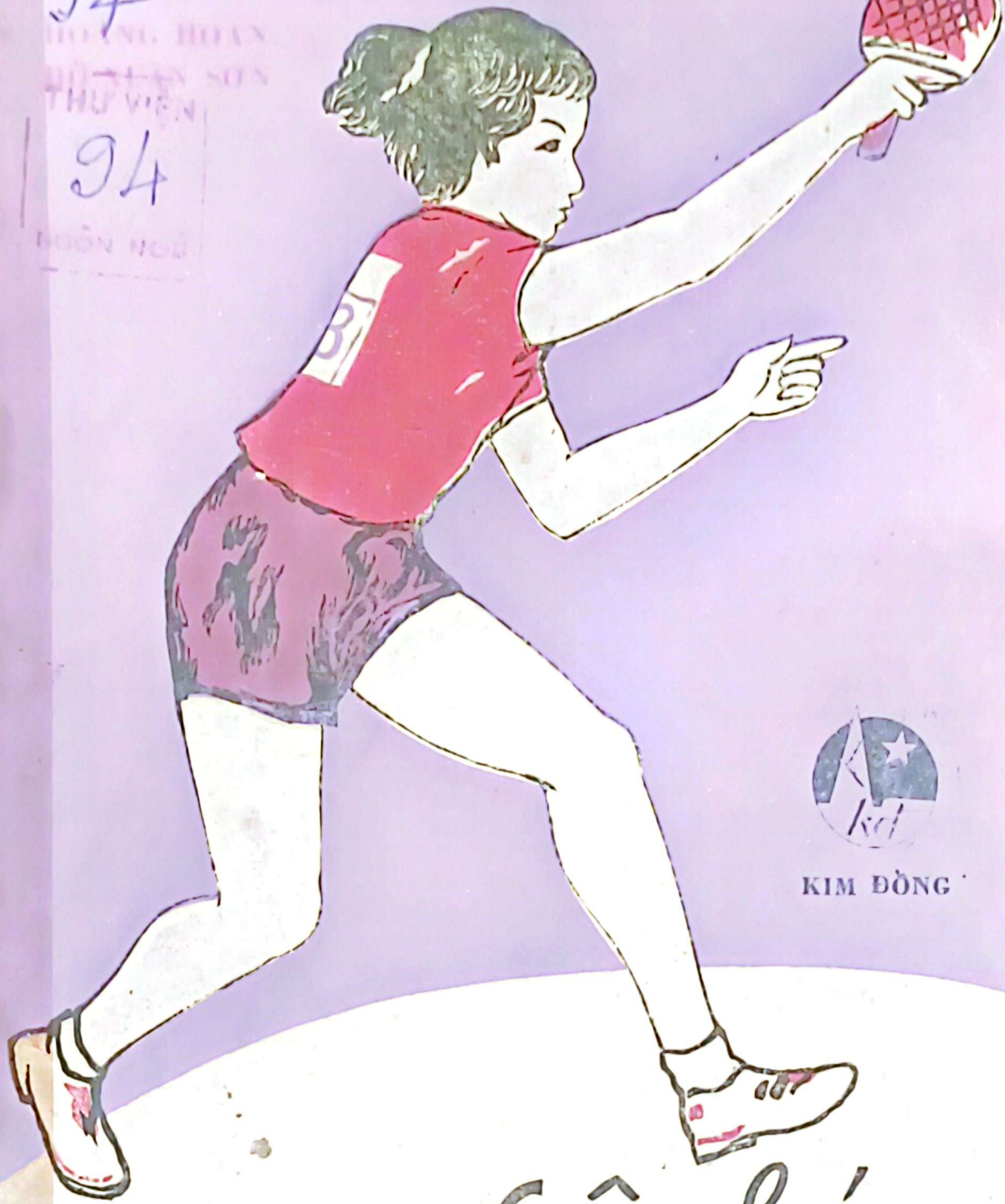
HOANG HOAN

HUYNH SON

THU VIEN

94

HOAN HOA

KIM DONG

Cô bé BÓNG BÀN

THU VIEN

HOAN NGU

THƯ VIỆN

94

HOÀN HẢO

HOÀNG HOAN — HỒ XUÂN BƠN

1374

THƯ VIỆN

Số TLV. 94

5/1 Th

CÔ BÉ BÓNG BÀN

Bìa của NGUYỄN PHÚ KIM

Minh họa của THẾ VY

THƯ VIỆN

HOÀN HẢO

(tác giả) / CBB Bàn, ...

(383 phiên -)

Mai 70 Tuyến.

5/7 Tuyến

THƯ VIỆN

HOÀN HẢO

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

HÀ NỘI — 1966

Người biên tập chính : Trần thanh Dịch
Người sửa bản in : Tuyết Minh
Người trình bày : Nguyễn phú Kim
Bản khắc : Nguyễn Xa

CÔ BÉ BÔNG BÀN
NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
Số lượng : 12.100 cuốn
Sắp chữ, in và đóng sách tại
Liên xưởng in C.T.H.D. Diên hồng. Hà-nội
Số X.B. : 37/KĐ. Số in 280
Xong ngày 25-10-1966
Nộp lưu chiều tháng 10-1966

I.— GIẤC MƠ BE BÉ

Nắng chiều dịu dịu... Trên sân nhà tập thể, ở chỗ vơi nước, một cô bé trạc mười hai tuổi, mắt đen như hai hạt nhãn, da mặt trắng, đang ngồi giặt. Cô bé giặt có vẻ thạo và kỹ, quần áo giũ đi giũ lại mãi, hai tay thoăn thoắt. Đang giũ nốt nước cuối cùng, bỗng cô dừng tay vò, nghech tai về phía câu lạc bộ gần đấy. Lách cách, lách cách..., tiếng quả bóng bàn từ câu lạc bộ vọng ra. Đôi mắt cô bé sáng hẳn lên. Rồi cô lại chăm chú giũ cho xong quần áo, nhưng từ lúc ấy, cô cảm thấy hình như trước mắt vẫn có hình quả bóng bàn trắng tinh đang bay qua bay lại chập chờn.

Đấy là cô bé Mai. Thầy mẹ Mai đều làm cấp dưỡng ở trường cán bộ tài chính. Gia đình Mai ở khu nhà tập thể. Mai đang giặt quần áo cho hai em giúp bố mẹ. Bố Mai là người rất mê bóng bàn. Mai cũng vậy, nhưng mới chỉ mê xem chứ chẳng mấy khi được đánh vào quả bóng...

Vừa lúc ấy bé Đào khóc thét lên ở trong nhà. Mai cố vắt nhanh chiếc quần xanh của thằng Cường, rồi cấp chấu quần áo đã giặt xong chạy vào. « Thằng Cường tệ thế thì thôi! — Mai nghĩ bụng. — Bảo chơi với em một tí lại lên đi chơi một mình ». Mai không kịp phơi quần áo, phải vào ngay với em. Mai nói nựng:

— Gớm, đáo để thế Đào! Không cho chị phơi quần áo nữa...

Thấy chị vào, bé Đào im ngay, mặt ướt nhòen nước mắt và mũi dãi. Mai vội lấy khăn mặt trên dây lau cho em, đặt nó lên giường rồi thu dọn các thứ lặt vặt mà thằng Cường đã bày khắp hai mặt giường. Nhà cửa bữa bãi quá. Chốc nữa, mẹ về thì được ăn mừng đấy. Mai chạy lại góc nhà lấy chổi quét. Tay Mai thoăn thoắt, quét chưa xong cái nhà thì bé Đào đã gào lên, với tay ra phía cửa đòi bế đi chơi. Biết bé Đào đã đòi đi chơi là không thể đỡ được nữa, Mai đành bỏ chổi đấy, bế thốc em ra cửa và đi lên cầu lạc bộ.

— A ! Các chú ấy đang « đẩn » bóng bàn kia kia ! Đấy, có hay không ? — Mai đỡ em, chỉ tay theo quả bóng trắng đang nhảy qua nhảy lại trên bàn. Bé Đào thích quá mở to mắt nhìn theo quả bóng bay nhanh thành vệt trắng dài. Mai còn thích hơn cả em. Mẹ mãi đưa đôi mắt đen láy theo quả bóng bay, Mai tưởng như quả bóng có cái đuôi dài ra đằng sau và cứ dính lấy cái vợt bên này, rồi lại dính sang cái vợt bên kia. Mai có thể đứng xem cả ngày không chán. Lắm lúc cô cảm thấy như chính mình đang bay theo quả bóng, toàn thân nhẹ nhõm, phiêu diêu và hồi hộp. Những lúc quả bóng bị chú bên này hay chú bên kia đỡ hổng rơi xuống, Mai tự dưng thấy hẫng và chep lưỡi xuýt xoa tựa hồ chính cô vừa nhỡ tay đánh rơi một vật gì quý giá...

Hai chú đã đánh xong một « xéc » (1). Mai nói :

— Cho cháu « đẩn » mấy quả nào, chú !

Chú đứng bên phải xem chừng đã có vẻ mệt, đưa cây vợt cho Mai, nói :

— Đây, vào mà đánh...

Mai thích quá, đặt em xuống cái ghế dựa dài rồi cầm vợt xăm xăm vào bàn. Mai không biết giao bóng, cứ tung bừa ngay qua lưới sang bàn bên kia.

(1) Ván.

— Đánh với chác thế nào thế?

— Thế chú phải tập cho cháu với chứ!

Chú kia giao bóng sang cho Mai đây, nhưng Mai lại đánh tung lên cao, bóng vọt qua cả đầu chú. Chú không hịn được cười. Lại đánh. Bóng lại vọt cao. Chú lại cười rũ ra. Bé Đào thấy vậy tưởng chị làm trò, liền cười tit mắt. Nhưng Mai không cười. Cô rất bực mình. Sao các chú ấy đánh quả bóng có vẻ nặng thế mà mình thì mới khẽ động vợt, bóng đã tung đi đầu mất.

— Đây khẽ thôi. Thế này này! — Chú vừa nói vừa đẩy khẽ bóng sang cho Mai tập.

Mai mắt mồi, cầm vợt chặt đến run tay lên để giữ cho không đánh mạnh. Bóng không bị tung cao nữa, nhưng vẫn bắn dài ra khỏi bàn. Mai cố gượng nhẹ mãi, thỉnh thoảng mới có lần bóng rơi được vào bàn. Nhưng quả nào Mai gượng nhẹ quá thì bóng lại đâm vào lưới. Thật là khó. Trông các chú đánh cứ dễ như không ấy, mà sao mình đánh gay thế không biết? « Nhất định mình sẽ đánh được! »

Đánh như thế mãi, chú cán bộ cũng chán và mỏi tay. Chú ấy nghỉ không đánh nữa. Mai đi tìm một chú khác đánh với mình, nhưng đã đến giờ các chú ấy ăn cơm cả, không ai đến câu lạc bộ nữa. Mai đành bế em về và sự nhớ ra còn bao nhiêu việc ở nhà.

Lúc này bé Đào đã chịu chơi. Mai đặt em xuống giường, lấy đồ gỗ bày ra cho nó, rồi đi phơi quần áo. Nhưng, Mai như vẫn nhìn thấy quả bóng trắng bay lượn trước mắt. Thỉnh thoảng được mó vào quả bóng tí chút, cô bé càng thêm thường, ham muốn thêm.

Phơi xong quần áo, Mai đi xách thùng nước. Hình quả bóng nhựa vẫn bay lượn trước mắt cô bé như trên người, không lúc nào buông tha. Có cái gì giống như vầng trăng ban đêm vắng vặc trước mặt mọi người, xinh đẹp, trong

vật, cơ hồ giờ tay ra có thể kều được, nhưng thực sự thì không có cách gì với tôi nổi... Mai không so sánh được như vậy, nhưng với quả bóng nhựa, giấc mơ be bé của Mai cũng có thể xa lắc đối với Mai như vàng trắng xinh đẹp đối với mọi người. Biết bao giờ Mai mới có thể đánh, vọt, đỡ, xoáy bóng như các cô các chú lớn? Thỉnh thoảng Mai lên câu lạc bộ « đánh ghe » được vài quả thì thấm tháp gì? Các cô các chú chỉ toàn đánh với nhau; lúc nào may mắn lắm Mai mới được sờ vào vợt một tí.

Mai càng đam mê, và luôn ao ước hôm nào đó sẽ được đánh bóng cả một ngày cho thỏa! Nhưng không thể được... Nào thời cơm, bế em, học bài, Mai luôn tay luôn chân, không có thì giờ giải trí. Môn bóng bàn càng ngày càng hấp dẫn cô bé đang tuổi chơi đùa. Các bạn Mai, đứa thích bơi lội, đứa thích đánh chắt, nhảy dây. Mai thì thích đánh bóng bàn. Có lẽ vì Mai ở tập thể, có bóng bàn lách cách suốt ngày, và các cô các chú đánh đẹp quá, làm cho Mai đam mê chẳng? Bố Mai lại thường bảo Mai:

— Lúc rồi, con bế em lên câu lạc bộ mà xem bóng. Lúc nào bàn vắng, con đặt em xuống mà chơi. Như thế sạch sẽ và bổ ích hơn cứ bế em chạy loăng quăng..

Lâu dần, Mai đam mê nghiện quả bóng nhựa. Ngày nào không lên câu lạc bộ chơi ghe vài quả, Mai thấy ngứa ngáy làm sao ấy! Nhưng làm thế nào để đánh cho thỏa? Mai vừa xách nước vừa nghĩ. Xách xong bốn thùng nước, Mai vào giờ bài ra học. Bé Đào đang ngồi chơi trên phản, bỗng quay ra quấy. Nếu để nó quấy thêm thì không học được, Mai bèn lấy quả bóng vỡ và chiếc vợt của bố trong ngăn kéo đem ra phản. Mai đánh mấy quả vào tường, bóng nảy lên lách cách. Nhưng quả bóng càng vỡ to hơn. Cuối cùng, Mai đưa cho bé Đào cầm chơi, nó rất thích chí. Nhưng Mai lại thích hơn cả bé Đào. Mai nảy ra một ý định be bé mà từ trước cô chưa nghĩ ra. Phải rồi, tối

nay Mai sẽ lên câu lạc bộ xin các cô các chú những quả bóng cũ, rạn một tí nhưng còn nảy. Mai đem quả bóng ấy về đánh một mình với bức tường, tha hồ đánh, đánh kỹ chán thì thôi.

II.— BỨC TƯỜNG VÀ TẮM PHẢN

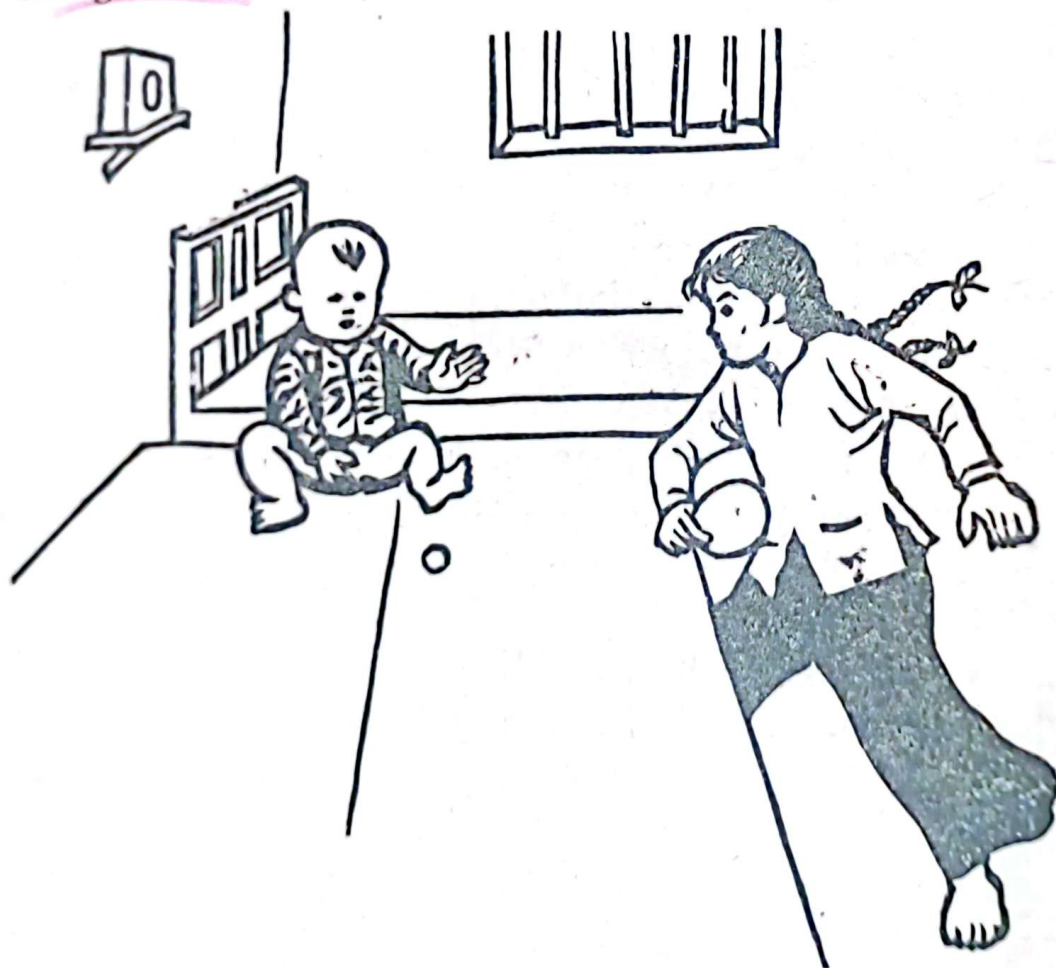
Bữa cơm tối xong, Mai đi rửa bát. Xong đó, để em chơi với mẹ, Mai lên câu lạc bộ. Các cô các chú đang đánh bóng. Mai định nắn nì với các chú quen, xin một quả bóng cũ đã giập một chút, hay mới rạn, càng tốt. May cho Mai, buổi tối hôm ấy có hai chú đánh đầu tiên đã thay bóng mới và cho Mai quả bóng cũ vẫn còn nảy lắm. Mai bỏ quả bóng vào túi, hơn hờ chạy về nhà, ngồi học bài buổi tối. Chốc chốc Mai lại sờ vào túi, nắn nắn quả bóng tròn, sung sướng một mình. Bố mẹ Mai, anh Trúc, hai em Cường và Đào, không ai biết đến ý định bí mật và niềm vui thích thầm kín của Mai. Trước khi đi ngủ, Mai cất kỹ quả bóng vào một chỗ, sợ nằm ngủ đè lên sẽ bị vỡ...

Đêm hôm ấy, cả nhà không ai biết giấc mơ thú vị và đẹp đẽ của bé Mai. Mai thấy mình đứng giữa một bầu trời đầy sao sáng, tựa tựa như trên sân nhà tập thể ở trước cửa câu lạc bộ ấy. Rồi những ngôi sao bay đi bay lại trên nền trời, trên mái nhà câu lạc bộ, khắp mọi nơi, giống như trăm nghìn quả bóng nhựa nhỏ, trắng tinh, tung lên, tung xuống, bay ngang, bay dọc. Mai thì cầm một cây vợt đỏ, đánh hết quả này tới quả nọ, mà sao Mai đánh hay thế, trăm ngàn quả bóng bay lượn nhẹ nhàng, đúng theo ý Mai điều khiển, nom như bao nhiêu cái bong bóng xinh xinh lan trên khắp nền trời và mặt đất... Mai tung tăng với cây vợt, đánh quả bên phải, bên trái, đánh quả trước mặt, sau lưng. Đến lúc thích quá, Mai hét lên: « Mai biết « dẫn » bóng bàn rồi ! Mai biết... »

Mai choàng tỉnh dậy. Mẹ Mai đang vỗ vào người Mai, gọi:

— Mai, Mai! Con bé này nói mê đánh bóng bàn rồi! Mai! Mai!

Mai tỉnh dậy, vừa then với mẹ, vừa tiếc giấc mộng đẹp. Mẹ hỏi, Mai chối: « Không! Không mà... » Lát sau, Mai ngủ lại, nhưng giấc mơ không tiếp tục như ý Mai mong muốn.

Quả bóng không bật vào tường quá mau
rồi văng ra ngoài phản nữa

Hôm sau, trong gian nhà vắng, Mai bắt tay vào thực hiện ý định nhỏ bé của mình. Mai dọn hai tấm phản sạch sẽ, đặt bé Đào ngồi bên cạnh, lấy cái vợt của bố và quả bóng cũ xin được tối hôm qua ra. Mai kì cách đánh bóng vào tường. Quả bóng lúc đầu chạy lung tung,

không chịu nẩy vào phản theo ý muốn của cô bé. Bé Đào thấy chị có trò chơi mới lạ, cứ ngẩn ra nhìn, không quấy. Mai toát mồ hôi một lúc mới đánh được quả bóng hai ba lần liền không rơi. Quả bóng không bật vào tường quá mau rồi văng ra ngoài phản nữa. Nó đã ngoan ngoãn đập vào tường, rồi nẩy trên phản vừa tầm cây vọt của Mai. Mai đếm: một... hai... ba... Lại rơi. Mai chạy nhặt bóng, bất chợt thấy con gà mái đang bới tung đất ở góc nhà. Mai đuổi gà đi. Chết, nhà bẩn quá chưa quét. Mặc, để đấy rồi hãy hay, đánh bóng đã! Một, hai, ba, bốn, năm... Bé Đào với với bàn tay muốn nắm lấy quả bóng. Bóng rơi, Mai nhặt lên đưa cho bé Đào chơi, và ngồi nghỉ một tí. Mai nhằm tính công việc phải làm: quét nhà này, chẻ củi này, xách bốn thùng nước này. Còn hai bài toán chưa làm nữa! Thôi, chỉ đánh được một lát nữa thôi. Mai dỗ em, lấy quả bóng, chơi tiếp. Lúc này, Mai đánh liền được tám quả không rơi. Mai cảm thấy trong người một niềm vui lâng lâng. Nhưng thôi, phải đi làm việc đã. Mai đưa bóng cho em và cất vọt của bố vào ngăn kéo. Mai đứng nghĩ: làm gì trước bây giờ? Bé Đào đang nghịch bóng không quấy thì hãy lấy vở ra làm toán đã.

...

Cứ vậy, ngày ngày, Mai đánh bóng một mình, lấy bức tường làm đối thủ, lấy tấm phản làm bàn bóng, và bé Đào là khán giả tí hon... Nào giao bóng, lấy tiu, nào đỡ, Mai tập đủ trò. Xen vào đó là những lúc bé em lên câu lạc bộ, Mai chú ý nhận xét, học lỏm các cô các chú lớn. Đôi khi có những cô những chú dạy Mai cách đánh, cách đỡ, cách cầm vọt... trong những buổi tối hoặc buổi chiều bàn bóng vắng người chơi. Càng biết, Mai càng ham; càng tiến bộ, Mai càng cố gắng.

Trong đội thiếu niên của Mai lúc đó, phong trào thể dục thể thao đang lên như điều gặp gió. Có bạn tập bơi

chăm chỉ lại còn cố chịu đau, cho cả « chuồn chuồn cần rốn » để chồng biết bơi ! Anh phụ trách biết chuyện bèn phân tách cho các em hiểu đó là một định kiến sai lầm, phản khoa học. Nhưng tinh thần của người bạn chịu khó tập bơi, ngược lại, được nêu lên làm gương cho các em noi theo. Mai nhớ mãi câu nói của anh phụ trách : « Có công mài sắt có ngày nên kim ». Đẳng này Mai không phải khổ như người mài sắt. Mai nghĩ bụng : đánh bóng bàn rất thú vị. Mình mấy toát mồ hôi, chân tay mỏi dừ, nhưng trong lòng lâng lâng, chưa lần nào rời khỏi cây vợt mà không thấy tiếc : khi thì vì bài vở, khi thì vì những công việc lặt vặt hằng ngày giúp đỡ bố mẹ mà Mai chưa làm tròn. Không ngày nào Mai không mó đến quả bóng, đó là niềm vui be bé nhưng say sưa của Mai.

Một hôm bố Mai bất chợt thấy Mai đang đấu bóng với bức tường... Mai nhảy nhót, đánh đỡ, tiu, xoáy. Mai đánh mạnh thì bức tường đánh trả lại cũng mạnh. Mai đánh nhanh, bức tường đánh trả lại cũng nhanh. Mà bóng không rơi ra ngoài. Bức tường như một đối thủ bướng bỉnh, bình tĩnh và gan góc. Mai cũng gan góc, bình tĩnh và bướng bỉnh không kém. Hôm ấy bố Mai chú ý đến cô con gái, xem chừng đánh bóng bàn cũng đã khá thạo. Buổi tối, trên cầu lạc bộ gặp lúc bàn rỗi, hai bố con đánh cho tới lúc tắt đài mới về. Bố Mai uốn nắn cho Mai một vài điểm thiếu sót. Từ đó, ông khuyến khích Mai tập bóng bàn, môn thể thao ưa thích của ông.

Mùa hè qua đi với những ngày nóng nực ; rồi mùa đông với những ngày rét mướt... Tới những ngày tháng 5 năm 1962, Mai đã đấu bóng với nhiều chú, nhiều cô trên cầu lạc bộ. Hôm ấy, quang cảnh khu nhà tập thể khác hẳn ngày thường. Người ta thấy những anh cán bộ vận quần áo thể thao đến ăn ngủ tại nhà tập thể của trường. Đây là anh chị em vận động viên về thi đấu giải

bóng bàn miền Bắc. Một số anh chị đứng xem Mai đấu bóng bàn với một chú lớn tuổi. Chú này cách đây sáu tháng còn là thầy dạy uốn nắn cho Mai từng động tác. Bây giờ đang mượt mồm hơi đánh đỡ với Mai, một cô bé chưa đầy 13 tuổi, đứng mới lắp ló mặt bàn. Theo thói quen, Mai không để ý tới những người xem chung quanh, mà tất cả tâm trí dồn vào quả bóng. Mai dẫn diềm « xéo » này khá xa. Mai đánh những đường bóng « ác » rất mạnh bạo, hăng hái. Cuối cùng, Mai vụt một lúc ăn mấy quả liền và thắng cuộc. Các anh chị vận động viên đứng xem Mai đánh, khen :

— Bé mà đánh tốt đấy !

Nghe câu khen, Mai dậm thẹn. Bây giờ Mai mới thấy thẹn. Các anh các chị kia chắc đánh giỏi lắm, — Mai nghĩ bụng, — chẳng thể lại được mặc áo đấu thủ. Mình « nhóc » thế này, đánh ra cái gì, các anh các chị ấy cười chết. Mai nhường cho một chú khác vào đánh, và sắp sửa định lui đi chỗ khác. Nhưng ngay lúc ấy có một chị áo đỏ, dáng cao cao, đầu phi-dê tới bên Mai. Trên ngực chị có hàng chữ « Thẻ dực thẻ thao Hà nội ». Chị bảo Mai.

— Em đánh được đấy, nhưng mà phải tập sửa nhiều nữa em ạ. Em đánh vùng tay rộng quá ! Phải gọn lại, mà dẻo tay cơ. Chân chạy cũng còn lạch bạch quá !

— Vâng...

Mai chỉ biết trả lời thế rồi xấu hổ chạy về nhà. Chị vận động viên áo đỏ nhìn hốt theo bóng Mai. Con mắt tinh nhạy của chị đã để ý đến Mai. Chị nhận thấy trong cách đánh bóng của cô bé tí hon kia có cái gì linh lợi, mạnh bạo khác thường. Giá được huấn luyện ngay từ bây giờ, đặc tính đáng quý của cô bé sẽ được phát triển, có thể thành một cầu thủ tương lai xuất sắc. Chị nảy ra một ý định tốt đẹp : « Hay là ta đề nghị cho cô bé vào lớp nghiệp dư... » Nghĩ vậy, chị liền hỏi thăm mọi người xem cô bé xinh xinh kia tên là gì ? con ai ? ở đâu ?

Mai không hề biết đến ý định tốt đẹp của chị cầu thủ áo đỏ. Mai vẫn chỉ biết bức tường và tấm phản. Hằng ngày Mai đánh đấu một mình chỉ cha chỉ chat. Mai cố nghe theo lời nhận xét của chị cầu thủ áo đỏ. Nào dẻo tay, đánh gọn, không vung rộng. Nào chân chạy nhẹ nhàng, không lạch bạch. Nhưng thói quen nhiều lúc lại kéo Mai trở về với cách vung tay rộng và bước chân chạy lạch bạch. Mai tuy cố sửa, nhưng thấy chưa được bao nhiêu vì thiếu người chỉ bảo. Mai vẫn cứ kiên trì. Sau đó, có nhiều buổi đánh trên cầu lạc bộ, Mai đã làm cho các cô các chú phải toát mồ hôi vì những đường bóng ác liệt và mạnh dạn của Mai. Từ đấy, các cô các chú gọi Mai là « cô bé hạt tiêu ». Mai đã hạ được gần hết các cô các chú ở đây. Bố Mai cũng thua Mai, nhưng bố lại lấy làm thú vị, vui vẻ vì có cô con gái đánh bóng giỏi... Riêng Mai, vẫn tự cho mình còn kém. Mai luôn nghĩ đến chị cầu thủ áo đỏ. Chị ấy đánh như trời ấy, mình còn tồi lắm, chưa ra sao cả!

Mai ao ước sau này đánh giỏi như chị cầu thủ áo đỏ. Từ hôm gặp chị, Mai nghĩ đến chị luôn. Có đêm Mai còn nằm mê thấy chị. Giả dụ sau này lớn lên, Mai được mặc áo đỏ cầu thủ, không biết Mai có xinh bằng chị ấy không nhỉ? Chân tay khi đánh bóng có nhanh nhẹn gọn gàng, khỏe và dẻo như chị không? Mà sao chị ấy tốt thế nhỉ? Chị không quen biết mình mà cũng sửa nắn chân tay cho mình. Mình nhìn tay chân các cô các chú đánh hằng ngày, cũng chỉ thấy na ná như nhau cả thôi! Chị cầu thủ áo đỏ thì khác, mới nhìn một lúc chị đã thấy chân mình thế này, tay mình thế kia. Chị ấy giỏi thật, tinh mắt thật! Các cô các chú ở đây chưa ai dạy mình như chị! Mình phải cố mới được. Mai nghĩ vậy. Hằng ngày Mai đánh bóng hằng hái với bức tường và cố sửa nắn chân tay nữa,

III.— CHỊ CẦU THỦ ÁO ĐỎ

Một buổi chiều nắng dịu nhạt như nhiều buổi chiều khác, Mai đang lùi hùi giặt ở máy nước cạnh đường, bỗng có một chị dắt xe đạp đi lại phía Mai. Đến gần, chị cúi xuống hỏi to đề át tiếng vòi nước chảy :

— Em cho chị hỏi thăm. Em có biết nhà em Mai đâu không?

Mai chớp chớp mắt, ngỡ ngàng. Chị nào đây nhỉ? Sao chị lại hỏi thăm đến nhà Mai? Rồi Mai sực nhớ ra. Dùng chị cầu thủ bóng bàn mặc áo đỏ hóm nọ đây mà! Hôm nay chị vận áo sơ-mi lụa, trông khác hẳn. Mai đã nhận ra chị ở thân hình cao thon và cái đầu phi-dê gọn gàng. Sau một thoáng ngạc nhiên, Mai trấn tĩnh, trả lời chị:

— Nhà em ngay kia, chị hỏi gì ạ?

Bây giờ đến lượt chị cầu thủ áo đỏ chớp chớp mắt, nét mặt có vẻ ngượng ngập. Đứng trước mặt chị là một em bé xinh xinh, mắt đen láy, tròn và long lánh như mắt thỏ, gấu quần rách lươm bươm, chân đi đất. Không hiểu sao chị không nhận ra cô bé hạt tiêu hôm nọ trên cầu lạc bộ với những đường bóng mạnh bạo? Từ hôm ấy, trong bộ óc vô tư của chị cầu thủ áo đỏ, hình ảnh cô bé đã nhiều lần xuất hiện như một mầm non tươi tốt, mà những người có tinh thần thể thao như chị phải có nhiệm vụ vun trồng tươi bón. Nếu chị không làm được việc ấy, lòng chị áy náy không yên. Chị tìm gặp bác Lý Ngọc Sơn, người huấn luyện viên kỳ cựu của trường huấn luyện Hà nội. Chị giới thiệu với bác về cô bé Mai:

— Bác ạ! Con bé đánh khỏe lắm, gân guốc như nam giới ấy! Nó đứng mới lấp ló mặt bàn, chỉ độ mười một, mười hai tuổi. Nhưng cháu thấy nó có vẻ hăng lắm cơ! Nữ mới tập mà đã chịu vut nhiều, có thể cho nó tập nghiệp dư được đấy.

Bác Sơn đã hơn năm mươi tuổi, đầu đã bạc nhưng dáng người vẫn khỏe và linh lợi. Xưa kia, bác là một cầu thủ bóng bàn lừng danh, nay bác đem tuổi già và kinh nghiệm của mình tận tụy truyền dạy cho đám trẻ. Nghe phát hiện có những mầm non nhiều hứa hẹn, mắt bác sáng ra như người mò được ngọc quý. Bác nói :

— Con bé ở Phúc xá hả? Cháu lấy xe đạp đến đèo nó về đây đánh thử xem?

Chị cầu thủ áo đỏ hỏi :

— Ngay bây giờ ạ?

Bác Sơn gật đầu sốt sắng :

— Ừ. Đi luôn, đi luôn!

Thế là chị đạp xe đến Phúc xá tìm Mai. Không ngờ chị hỏi thăm đúng Mai mà không biết. Chị cười :

— À! Thế đúng là em à? Chết thật! Chị không nhận ra...

Chị vừa nói vừa tiến gần lại Mai. Nước chảy đã đầy chậu, chị giơ tay khóa vòi nước lại :

— Em thích đánh bóng bàn lắm phải không?

-- Vâng.

— Thế em có thích được các anh các chị huấn luyện cho không?

Mai chưa biết trả lời thế nào, chị đã nói luôn :

— Bây giờ em đi với chị ra câu lạc bộ Long biên để nhà trường xem em đánh thử, rồi nhà trường sẽ giúp đỡ, sẽ huấn luyện cho. Giữ nốt áo đi, rồi dẫn chị về xin phép bố mẹ cho em đi với chị một lúc...

Mai ngần người trước niềm vui quá đột ngột. Mai mở to đôi mắt đen láy nhìn chị cầu thủ. Chị cười mỉm, nét mặt dịu dàng. Mai chớp mắt nhiều lần vì sung sướng quá. Mai không biết nói gì với chị cầu thủ áo đỏ, đâm ra bẽn lẽn, thẹn thò. Chị cầu thủ thì nhìn Mai triu mến. Chị nói :

— Di, em dẫn chị về xin phép bố mẹ đi.

Mai đã giữ xong quần áo. Mai cấp chấu quần áo đi trước. Chị cầu thủ áo đỏ dắt xe đạp theo sau. Mai thấy ánh nắng buổi chiều sáng bừng lên như năm sắc cầu vồng rực rỡ...

IV.— CÔ BÉ LẠC ĐỘNG TIÊN

Ngồi sau xe đạp chị cầu thủ áo đỏ dè, Mai mừng run cả người. Nhưng Mai cũng lo lo, không biết đánh thế nào đây? Nếu phải đấu với những cô chú lớn vào loại cầu thủ thì Mai xoay xở thế nào được? Song Mai lại nghĩ: « Mặc kệ! Mình cứ đánh thật hăng. Phải đập thật mạnh, không cho các cô các chú ấy đập được mình... »

Chị cầu thủ quay lại hỏi:

— Em đánh bóng từ bao giờ?

Mai nói:

— Em không nhớ.

Chị hỏi:

— Em có vợt không?

Mai trả lời:

— Bố em có một cái... Chị ơi, em phải « dẫn » thử ở đây có lâu không? Em còn phải về « gặt » nước với chẻ củi...

Chị cầu thủ nói:

— Đánh thử một lúc rồi chị dè về. Chị đã xin phép mẹ cho em đi rồi cơ mà, lo gì!

Mai vẫn áy náy:

— Nhưng mà việc của em, em phải làm. Chả có mình mẹ em, mẹ em không làm xuể.

Chị cầu thủ hỏi :

— Thế hằng ngày em phải làm những gì nào ?

Mai nhanh nhẩu :

— Bố mẹ em đi làm, em ở nhà bế em. Lúc nào nó chơi thì em giặt quần áo cho nó với thằng Cường. Xong, chẻ củi, « gấn » nước...

Chị cầu thủ hỏi :

— Thế thì đánh bóng vào lúc nào được ?

Mai nói :

— Em « dẫn » vào buổi tối, và lúc nào em em chịu ngồi xem thì em đặt nó vào một góc phản để em « dẫn ».

Mai ngỡ mình lạc tới một động tiên

Chị cầu thủ cười. Mai không biết chị đã nhận ra Mai nói ngọng.

— Em học lớp mấy?

— Lớp bốn ạ.

Chị lại hỏi:

— Em là đội viên chứ?

Mai vui vẻ:

— Vâng.

— Sao không thấy đeo khăn quàng đỏ?

Mai giải thích:

— Buổi sáng đi học, chúng em mới đeo cơ.

Chị cười:

— À, phải rồi!

Câu chuyện giản dị giữa hai chị em, Mai nhớ như in từng lời một. Về mặt và giọng nói thân mật của chị cầu thủ làm Mai bình tĩnh lại, không thấy lo như lúc nãy nữa. Nhưng khi đến câu lạc bộ Long biên, Mai theo chị bước vào phòng tập thì trong người Mai lại xôn xao lên kỳ lạ. Mai ngỡ mình lạc tới một động tiên. Gian phòng rộng rãi và bóng loáng, chỗ nào cũng thấy bàn bóng và cầu thủ. Cơ man là bóng: trước mặt, sau lưng, nhảy qua nhảy lại chí chát. Kìa, có cả thiếu niên đang tập nữa. Mấy đứa chỉ bằng Mai, lớn hơn Mai một tí thôi. Có đứa cũng được mặc áo cầu thủ. Mai hoa cả mắt. Tưởng chừng như những cảnh Mai nhìn thấy trong giấc mộng cũng không đẹp bằng cảnh trước mặt này... Vừa lúc ấy, tiếng chị cầu thủ làm Mai như bừng tỉnh cơn mơ. Chị bảo:

— Em đứng đây chờ chị một tí, để chị đi tìm bác huấn luyện viên.

Mai vừa nói: « Vâng » thì chị cầu thủ đã biến hút đi giữa những vệt bóng trắng bay lượn, những cây vọt

xanh, vọt đỏ giờ lên hạ xuống, những bộ áo xanh đỏ của các nam nữ vận động viên đang mê mải tập. Mai nhìn 'chỗ nào cũng không thấy chán mắt. Gian phòng rộng thênh thang; sàn nhà, cửa kính bóng lộn. Những vận động viên mặc áo cầu thủ gọn gàng, đẹp quá! Mai đứng mê mẩn giữa cảnh lạ lòng ấy. Vừa lúc ấy chị cầu thủ đã trở lại với ba bốn người đi cùng. Đi đầu là một ông cụ tóc đã bạc, nhưng nét mặt trông vẫn trẻ và tươi tỉnh... Thấy Mai, ông già tóc bạc mỉm cười thân mật...

Chị cầu thủ giới thiệu:

— Đây, em Mai đây...

Ông già tóc bạc gật đầu, hiền từ bảo Mai:

— Cháu đánh được bóng bàn phải không? Nào, vào đây đánh thử vài quả cho bác với các anh chị xem một tí nào...

Giọng ông già hiền hiền và ấm áp. Ông vừa nói vừa cầm tay Mai dắt đến cái bàn ngoài cùng. Hai bạn nhỏ đang tập phải dừng lại. Ông già tóc bạc bảo:

— Nào! Cháu thử đánh mấy quả với chị Hải Yến xem sao?

À, ra chị cầu thủ áo đỏ này tên là Hải Yến. Chị Hải Yến đưa vợt cho Mai và chạy sang đầu bàn bên kia. Mai đang ngơ ngác thì chị Hải Yến giao bóng. Thuận tay, Mai đập đánh chát một cái làm chị Hải Yến giật mình và đỡ không kịp. Mọi người cười. Mai thấy thẹn thẹn. Đùng là mọi người cười chị Hải Yến chứ không phải cười Mai đâu. Nhưng mà chị cứ đỡ hổng mãi thế này thì Mai cũng cứ đập mãi cho mà xem. Qua mấy đường bóng, Mai đã chăm chú để tất cả tâm trí vào cuộc. Mai không để ý tới những người xem ở xung quanh nữa. Cũng tựa hồ như ở nhà, những lúc Mai đấu một mình với tấm phản và bức tường bương bình,

li lợm, lúc này Mai trở hết tài nghệ, trước mắt chỉ còn thấy quả bóng bay lượn, nảy đi nảy lại, ngoài ra Mai không còn để ý gì hết. Mai ra sức đập. Đập liên chi hồ điệp. Đập thế mà chị Hải Yến cũng vẫn đỡ được, nhẹ nhàng bình tĩnh. Mai chạy ngang, chạy dọc sát mép bàn. Chị Hải Yến đỡ tài thế mà cũng bị rúc lười với Mai mấy quả đấy.

Đứng ngoài, bác Lý Ngọc Sơn và các anh các chị huấn luyện nhìn nhau gật gù. Bác Sơn bảo tạm dừng. Bác cười với Mai, giơ tay chỉ sang các bàn, nói:

— Cháu có thích đến đây tập như các anh các chị kia không?

Mai nói:

— Có ạ.

Bác Sơn nói:

— Thế cháu về xin phép bố mẹ cho mỗi tuần đến đây tập bốn buổi. Cháu bảo: « Con đã được nhận vào trường huấn luyện, lớp nghiệp dư của Hà nội. Bố mẹ cho con đi tập... »

Thấy Mai lúng túng, bác Sơn lại bảo:

— Được. Rồi chị Hải Yến sẽ đến nói chuyện với bố mẹ cháu. Đừng lo... Ngày mai cháu lại đến, nhé? — Bác vừa nói vừa nháy nháy mắt một cách vui nhộn.

Chị Hải Yến lại chào Mai trở về. Ngồi sau xe lúc này, Mai nói chuyện với chị đã thân mật gần gũi hơn. Mai cảm thấy một niềm vui sướng nhẹ nhõm. Buổi chiều nắng dịu, một buổi chiều đẹp dễ nhất của Mai. Mọi người đối với Mai tốt quá, hồn hậu quá. Ông già tóc bạc. Phòng tập thênh thang và nhộn nhịp. Chị cầu thủ áo đỏ hiền dịu... Trước đây, Mai chỉ tưởng gặp chị một lần hôm chị đến cơ quan thi đấu, và nhân đấy chị chỉ vẽ cho Mai, thế là xong... Ngờ đâu chị lại tốt với Mai

đến thế: chị đến tận nhà tìm Mai. Chị xin phép bố mẹ Mai rồi đèo Mai đi. Và bây giờ chị lại đèo Mai về...

Tự đứng, ngồi sau xe, Mai quàng tay ôm lấy chị cầu thủ và áp đầu vào lưng chị...

V.— QUẢ BÓNG NHỰA VÀ CHIẾC KHĂN QUÀNG ĐỎ

Bố Mai vốn thích đánh bóng bàn. Được dịp này, ông rất mừng và mong cho con gái sẽ trở thành cầu thủ giỏi. Mẹ Mai cũng chiều con. Mai được bố mẹ đồng ý, nhảy căng lên vì vui. Rồi Mai chạy một mạch đi tìm anh phụ trách đội. Anh phụ trách khuyến khích Mai nên cố gắng tập, nhưng anh bảo cũng đừng vì bóng bàn mà quên học hành và giúp đỡ bố mẹ. Mai hứa làm đúng lời anh dặn.

Buổi sáng đi học về, Mai không đi chơi thả thân nữa. Mai vội về nhà làm các việc vặt: giặt giũ, gánh nước, chẻ củi. Mai lại vo gạo, rửa rau, sắp sẵn đầu dấy, anh Trúc chỉ việc thổi cơm thôi. Buổi chiều, Mai đi tập bóng. Anh Trúc trông bé Đào hộ Mai. Tối về, cơm xong, Mai gỡ sách ra làm bài, học bài. Mai vẫn được điểm tốt, việc nhà không sút kém. Quả bóng nhựa đối với Mai không hề làm hại chiếc khăn quàng đỏ. Những công việc bận rộn, Mai chỉ cần cố gắng sắp xếp việc trước, việc sau, « khoa học một tí » là ổn. Duy có việc sửa lại các động tác đánh bóng, Mai thấy vất vả quá. Hồi đầu, Mai cứ tưởng vào dấy cũng đánh chơi như ở nhà. Người này đập, người kia đỡ, rồi tập đấu ván. Hóa ra không phải. Bác Lý Ngọc Sơn, chị Hải Yến, anh Vịnh sửa nắn cho Mai từ cái tay cái chân, hầu như toàn thân Mai đều phải uốn lại hết. Mấy hôm nay Mai chỉ tập mỗi môn cầm lại vợt. Tay Mai cầm quen thế này để đánh, vậy mà

các anh các chị cứ bắt đôi lại ngón tay cái. Để ngón tay cái cao quá thì không chặt bằng để dịch xuống thật đấy, nhưng cầm kiểu mới nó cứng đờ ra, đánh khó quá! Lại còn phải thu hẹp tay, không được vung rộng. Sửa thế này, Mai đánh tồi đi, tập đã nửa tháng mà đánh lại không hay bằng khi tập ở nhà. Cầm vợt kiểu mới Mai đánh bóng ra ngoài bàn hàng mấy chục quả liền, có lúc phát chán. Mai chợt nhớ lại hồi bé, mẹ Mai dạy Mai cầm đũa và cơm. Trước, Mai cầm đũa ngắn chùn chùn, mẹ Mai uốn đi uốn lại mãi, bữa cơm nào cũng nhắc Mai cầm đũa theo kiểu của mẹ. Lúc đầu khó, sau quen đi, thấy dễ dàng và đẹp. Từ đấy thấy thằng Cường cầm đũa ngắn chùn chùn, và cơm rơi vãi lung tung, Mai cứ cười em và lên mặt « đàn chị » uốn nắn lại cho em... Sửa lại động tác cầm vợt, Mai nghĩ có lẽ cũng như cầm đũa ấy! Chắc chỉ một thời gian sẽ đánh khá thôi. Chị Hải Yến thì « hắc » lắm không nuông Mai. Mỗi lần thấy Mai cầm vợt kiểu cũ, chị nhắc Mai ngay, không nể nang, có lúc nét mặt chị nghiêm hẳn lại. Chị giảng cho Mai: thể thao là một môn khoa học, người đánh bóng bàn phải biết sử dụng chân tay của mình. Từng bắp thịt, từng động tác phải theo đúng như sự nghiên cứu công phu của khoa học, chứ không phải muốn đánh, muốn cầm vợt, vung tay vung chân thế nào là tùy theo ý thích của riêng mình. Đánh như vậy không bao giờ giỏi được. Mai nghe chị nói, hai tai ù ù, mặt nóng ran. Mai chưa hiểu được hết ý chị Hải Yến; thêm nữa, Mai hơi bực vì có chút gì tự ái và xấu hổ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Mai thấy chị nói phải. Cũng như tập cầm đũa trước đây, Mai cầm vợt theo kiểu mới. Sau một thời gian, Mai thấy đẹp, đánh dễ và chuẩn; mọi người khen Mai tiến bộ nhanh. Tay không vung rộng, chân chạy không lạch bạch như trước. Nhớ lời anh phụ trách đội: « Có công mài sắt, có ngày nên kim », Mai càng tập luyện chăm chỉ, ngày nắng

cũng như ngày mưa. Vì Mai tự nghĩ, so với các anh chị cầu thủ, công Mai « mài sắt » cũng chưa thấm vào đâu. Mai càng cố. Sáng sáng, Mai quàng khăn đỏ đi học. Việc nhà như gánh nước, bế em, Mai vẫn làm đầy đủ. Mỗi tuần bốn buổi, Mai tập bóng ở câu lạc bộ Long biên.

Cứ thế, hết tuần này sang tuần khác, ba tháng trôi qua. Bỗng một hôm, người ta không thấy cô bé bóng bàn hạt tiêu ấy ở Phúc xá nữa. Gia đình Mai theo cơ quan chuyển đến ở Cổ Nhuế, cách Long biên gần mười cây số. Con đường « bóng bàn » của cô bé ti hon đang êm trôi tốt đẹp, bỗng dừng ngãng trở vì việc cơ quan di chuyển bất ngờ.

VI.— ĐƯỜNG XA THÌ MẶC ĐƯỜNG XA

Đến căn nhà mới ở Cổ Nhuế, Mai thấy chán quá. Từ cái tường, cái cửa cũng xa lạ, như nhà của ai, mà gia đình Mai chỉ là người đến ở nhờ thôi. Mai càng nhớ gian nhà ở Phúc xá, nhớ cả cái máy nước mà ngày nào Mai cũng ra đẩy gánh nước. Mai đi rồi, cái máy nước vẫn còn ở đấy, nó chẳng biết nhớ Mai. Nhưng cái Thọ, cái Thanh, hai đứa bên cạnh nhà Mai vẫn hằng ngày ra đẩy lấy nước, chắc chúng nó có nhớ Mai. Mai nghĩ liên miên, cái gì cũng nhớ. Nhớ bãi Phúc xá, nhớ bức tường hằng ngày đánh bóng tay đôi với Mai. Nhưng thôi, tiếc làm gì nữa những cái ấy! Tiếc thế nào bằng bây giờ phải bỏ lớp nghiệp dư bóng bàn... Không có Mai, gian phòng bóng bàn thần tiên ấy vẫn hằng ngày đầy chật các anh chị vận động viên và rộn tiếng bóng nảy lách cách. Chỉ độ ít lâu nữa, mấy đứa bạn cùng tập với Mai sẽ đánh giỏi lắm đây. Còn Mai thì phải bỏ. Mai có muốn thế đâu, chỉ vì nhà Mai phải dọn đi thôi... Mà chiều hôm nay là ngày tập của Mai. Biết làm thế nào! Chiều nay, chị Hải Yến sẽ không thấy Mai đến tập. Chị sẽ nghĩ thế nào?

Không! Không thể bỏ được! Mai nghĩ vậy rồi quay ra gánh nước, chẻ củi, làm tất cả mọi việc để chuẩn bị đi tập y như mọi bữa. Mai cố làm thật nhanh để đi cho sớm sửa. Vừa lúc ấy, bố mẹ Mai về. Mai nói với bố mẹ. Bố Mai gật đầu, cho Mai tiền đi tàu điện và dặn:

—Ừ, con chịu khó vậy. Xa, cũng cố đi mà tập.

Mẹ Mai thương con gái, dặn thêm:

—Đi đường, con phải trông trước trông sau, tránh ô-tô. Lên xuống tàu điện, con phải cẩn thận.

Được lời bố mẹ, Mai như mọc cánh. Có thể nói rằng Mai bay ra bến tàu điện, chứ không phải là đi nữa!

Buổi tập chiều nay cũng như các buổi khác, không có gì thay đổi. Hết giờ tập, trời vừa xầm tối. Đáng lẽ như mọi khi, Mai chỉ đi một lúc là đến nhà. Hôm nay thì không, Mai không rẽ xuống cái dốc bên phải như thường lệ. Ôi, sao mà nhớ cái dốc kia đến thế! Trước kia sao Mai không nghĩ gì về nó nhỉ? Bây giờ Mai phải re xuống cái dốc bên trái để ra bến tàu điện đường Quan Thánh.

Tàu điện đưa Mai về đến tận chỗ cột của đường tàu. Mai bước xuống đường nhựa, đi nhanh qua chợ Bưởi để lên dốc đê. Đến chỗ rẽ xuống con đường mới xuyên qua cánh đồng dân về làng Cổ Nhuế, Mai dừng lại: đường tối mù mịt thế kia! Mai nhìn lại phố Bưởi. Các bóng điện tỏa những tia sáng chọc thủng màn mưa bụi. Một cơn gió thổi tạt qua đỉnh dốc, khiến Mai ớn lạnh. Làm thế nào về được bây giờ? Thôi, đứng đây chờ xem có ai về, Mai sẽ đi cùng. Trời mỗi lúc một mưa mau hơn. Chờ mãi chẳng có người nào re xuống ngã đường này cả. Các bà đi chợ chắc đã về từ chiều rồi. Trời lạnh và mưa phùn thế này, ai về muộn làm gì!

Chẳng lẽ đứng co ro mãi ở đây? Cứ đi vậy, một mạch là về đến nhà thôi mà. Bố bảo từ nhà đến đây có ba cây số thôi. Mai bước nhanh xuống dốc, và chỉ một lát sau,

cô bé nhỏ nhỏ ấy đã chìm trong bóng tối lạnh lẽo. Mai nhẩm tính một mình : một giờ, một người đi bộ đi được bốn ki-lô-mét. Mình đi ba ki-lô-mét thì hết bao nhiêu lâu... ? Hết 45 phút. Chóng thôi. Trời đổ tối hơn lúc nãy, vì Mai đã quen mắt với bóng đêm. Đồng lúa hai bên đường phẳng lì. Trong bóng tối thỉnh thoảng lại nhô lên một bóng đen thâm. Đây là những gò đất. Có gò to, có gò nhỏ. Tại sao lại có những gò đất ấy nhỉ? Gò to thì chắc trước kia, từ đời xưa đời xưa, là những quả đồi. Còn gò nhỏ tí thì là... mả ! Mả ! Mai rùng mình. Tự nhiên như có người đi đằng sau Mai. Mai cố bước nhanh, gần như chạy. Chạy làm gì ? Phải đi khẽ chân mới được. Mai không dám nhìn lại đằng sau nữa. Mãi vẫn chưa đến nơi. Khu cơ quan trước mặt, sáng rõ thế mà mãi không đến. Bốn năm phút cũng lâu đấy chứ chóng đâu...

Đã đến chỗ rồi, Mai thở phào ra như trút hết sức nặng dồn ứ trong lồng ngực từ nãy đến giờ. Về đến nhà, Mai mới biết tóc đã ướt và người thì nóng bừng bừng. Cả nhà vẫn chưa ăn cơm, còn chờ Mai. Thấy Mai về, mẹ chạy lao ra :

— Khốn khổ con tôi, mưa gió thế này mà cũng lặn lội. Tập với tành ham thế thì thôi !

Mai chưa chú ý tới câu phàn nàn vì thương con của mẹ. Mai còn đang sung sướng với chuyến đi xa đầu tiên của Mai, có thể nói là chiến công đầu của cô bé mê bóng bòn. Mai tự nhủ : « Mười cây số cũng không xa là mấy, mình cố lên, cứ cố lên là được... »

Cứ cố lên là được ! Hễ gần đến ngày tập, Mai lại dậy sớm để thu xếp mọi công việc vào buổi sáng. Đi học về, Mai giặt nốt quần áo của mình và hai em. Rồi vừa ăn cơm vừa bón cho bé Đào. Ăn xong, Mai vội vã rửa bát rồi đi tập ngay.

Cứ cố lên là được ! Không phải lần nào Mai cũng có một hào đi tàu điện như hôm nọ, vì nhà Mai nghèo.

Không « tàu điện » thì « tàu chân » vậy, Mai tự nhủ : đi bộ rồi cũng đến nơi. Cô bé loắt choắt rảo bước qua các phố để đi về phía Long biên. Người qua lại nhộn nhịp, xe đạp, ô-tô. Không ai biết cô bé nhỏ nhỏ kia đi đâu, làm gì ? Mai cứ mải miết đi. Có lúc Mai nhảy cẫng cẫng. Có lúc giữa phố, Mai uốn tay như cầm vợt vẩy bóng. Có lúc Mai chạy cho chóng đến nơi. Mệt quá, Mai ngừng chạy, hai chân đi nhanh.

Mấy bữa tập sau, chị Hải Yến để ý thấy Mai đánh chệch choạc, kém trước. Chị hỏi :

— Sao em đánh kỳ này bóng ra ngoài bàn nhiều thế ? Kém chuẩn đi rồi đấy !

Không biết trả lời chị thế nào, Mai chỉ đưa vợt lên nhìn mãi như soi xem trong đấy có cái gì. Kỳ thực, Mai biết mình đánh kém chuẩn vì mệt. Đường xa quá, gần mười cây số vừa đi vừa chạy. Nhưng Mai giấu, không nói ra. Cái việc nhà Mai chuyển đi Cổ Nhuế, các anh các chị ở đây chưa biết. Đã mấy lần Mai định báo cáo hoàn cảnh của mình với các anh các chị huấn luyện viên. Nhưng rồi Mai lại thôi. Cả với chị Hải Yến, Mai cũng giấu đi không nói ! Mai chỉ sợ nói ra, nhớ nhà trường thấy Mai ở xa quá không cho tập nữa thì chết ! « Mình cứ cố lên, — Mai tự nhủ, — cứ cố lên là được... »

VII.— CỐ LÊN LÀ ĐƯỢC

Đến một ngày kia... Mai đến câu lạc bộ Long biên sớm hơn mọi buổi. Phòng tập vừa mở cửa, chưa ai đến. Chỗ tập nhiều rác và giấy vụn quá, Mai đi tìm chổi quét. Nhà Mai mà rác thế này là không được, Mai vừa quét xong, các bạn cũng vừa kéo đến. Bùn lợp chuyên nghiệp chưa có anh chị nào đến cả...

Mai vừa tập hết lượt thì anh huấn luyện viên gọi :

— Em Mai!

Anh vẫy Mai lại. Nhìn nét mặt anh, Mai đã thấy có điều gì ngghiêm trọng. Chắc mình đánh « phá » nhiều quá, Mai nghĩ bụng thế. Hôm nay mình vụt hơi bừa thật. Mai chờ đợi một câu phê bình. Nhưng anh huấn luyện viên lại nói:

— Bây giờ em lên ban Thể dục Thể thao Hà nội. Ban gọi em lên có việc.

— Thế ă? Việc gì hờ anh?

— Em cứ lên xem. — Anh huấn luyện viên vừa nói vừa vội chạy lại bàn bên, sửa tay cầm vợt cho một bạn.

Chết thật, ban gọi mình lên để làm gì? Mai lo lắng như lúc không thuộc bài bị thầy gọi lên bảng. Thấy thế, Nga — bạn tập với Mai — chạy lại bảo:

— Đừng lo. Chắc mày được vào đội chuyên nghiệp đấy!

— Tao vào làm sao được, « đần » còn chán lắm!

— Mày cứ thử lên xem các bác bảo gì nào!

Mai lững thững đi, lòng bồn chồn, nửa lo nửa mừng...

Vừa bước lên hết bậc thềm, Mai đã thấy bác Lý Ngọc Sơn. Không hiểu sao cứ trông thấy bác là Mai lại yên tâm. Chưa đề Mai chào hết câu, bác đã vồn vã:

— À, Mai đây rồi! Vào đây cháu. Vào đây các bác hỏi.

Bác vỗ vồ vào vai Mai như đồ dành đưa con nhỏ của bác và dẫn Mai vào văn phòng.

Trong phòng đã có hai bác nữa ngồi bên bàn. Mai chào các bác. Các bác bảo Mai ngồi. Bác Lý Ngọc Sơn nói ngay:

— Đây, cháu Mai đấy...

Bác ngồi đối diện với Mai vừa cười vừa hỏi:

— Thế nào cô cả? Đi mười cây số đến tập bóng bàn cơ à? Có mỏi chân không?

— Không ạ!

Bác thư ba nói (bác này có vẻ ng nghiêm lắm, khéo ông ấy là trưởng ban ở đây cũng nên):

— Gia đình em ở đâu? Hoàn cảnh thế nào?

Mai cố bình tĩnh trả lời các câu hỏi. Chỉ cần giấu không được nói là bố mẹ không có tiền cho đi tàu điện thường xuyên. Nói ra là không được tập nữa cho mà xem! Người lớn thì cứ hay hơi một tí đã cho là « ảnh hưởng học tập, ảnh hưởng sức khỏe »...

Nhưng bác Lý Ngọc Sơn lại hỏi:

— Thế bây giờ các bác hỏi cháu thế này... Hoàn cảnh cháu, gia đình cháu, các bác biết rồi. Không thể cứ đi xa hàng chục cây số đến tập mãi được! Cháu tưởng các bác không biết đấy hẳn? Gớm, cứ giấu mãi. — Bác lại nhắc lại. — Bây giờ các bác hỏi thật cháu, cháu cứ nói thật: cháu có quyết tâm theo học môn bóng bàn mãi không?

Tưởng bác hỏi gì chứ hỏi thế, Mai trả lời được ngay:

— Thưa bác, có ạ.

— Ừ, thế các bác ở ban thấy cháu chịu khó tập, đánh có tiến bộ, có triển vọng, nên các bác định cho cháu vào lớp huấn luyện chuyên nghiệp đấy. Cháu thấy thế nào?

— Vâng ạ! Nhưng cháu « đần » còn kém lắm ạ!

Mai vẫn chưa thật tin vào câu nói của bác Sơn. Chẳng lẽ Mai đánh tồi thế lại được vào chuyên nghiệp?

Cuối cùng bác ngồi đầu bàn bảo:

— Thôi được. Cháu về mời bố hay mẹ lên đây, bảo lên ban Thể dục thể thao Hà nội, các bác xin gặp nói chuyện, nghe không?

— Vâng ạ.

Mai đứng lên chào các bác. Bác Lý Ngọc Sơn đi ra cửa vờ Mai. Bác vỗ vai cô bé bảo :

— Về xin vờ bố mẹ cho vào tập chuyên nghiệp. Được dịp thể này là tốt lắm đấy cháu ạ.

... Từ đó Mai xa nhà, vào ở tập thể. Cũng từ đó Mai mới càng thật hiểu thêm thế nào là « có công mài sắt có ngày nên kim ». Chỉ có tám chữ ấy thôi mà qua từng thời kỳ, cô bé mê bóng bàn càng vở thêm ra nhiều điều sâu sắc và mới mẻ...

VIII.— GIA ĐÌNH LỚN

Đêm nay là đêm thứ hai, Mai ngủ ở nhà tập thể. Tối qua là tối đầu tiên xa nhà, đến gia đình mới, Mai còn lạ người lạ cảnh, chưa thấy nhớ nhà như tối nay. Giờ này, chắc mẹ và cả nhà đã ngủ. Không biết bé Đào có quấy mẹ nhiều không? Bé Đào bé nhất nhà, nó phải làm nũng chứ? Xa nhà, Mai thấy thương bé Đào hơn bao giờ hết. Nhớ lại lúc nó quấy, Mai dẫn đôi nó, hay những lúc Mai ham đánh bóng với bức tường để em ngồi khóc mãi một mình bên góc phản, Mai lại thấy hối hận. Mai dự định chủ nhật về thăm nhà, sẽ mua nhiều quà cho bé Đào. Mai sẽ ẵm nó, chiều nó suốt ngày. Mọi việc trong nhà Mai sẽ tranh lấy, làm giúp mẹ. Hôm Mai đi, anh Trúc đã nhận làm thay mọi việc ở nhà. Chắc anh Trúc phải vất vả lắm đây. Anh Trúc chỉ mong cho Mai tiến bộ nhanh, chóng thành « cò cầu thủ ». Được, Mai sẽ thành cầu thủ cho mà xem, để anh Trúc trông thấy hân hoi, đừng bao giờ « chế » Mai nữa. Mai nằm trong màn nghĩ miên man. Lúc chia tay với đội, mấy bạn cứ tíu tít nói với Mai : « Cậu sau này thành kiện tướng, ra trường về đây huấn luyện cho chúng tớ nhé ! » Mai hết nghĩ đến đội lại nghĩ đến mẹ,

dền bề Đào... Chung quanh Mai, màn nào màn nấy các chị ấy đã ngủ say. Nhà tập thể im lặng. Mai nằm nhớ mẹ nhớ em nhưng nhớ trong lòng, rồi nước mắt chảy ướt cả xuống tai lúc nào không biết. Nhưng Mai không dám khóc to, nước mắt chảy mà tay bưng lấy miệng cho khỏi nghe ngào thành tiếng. Rồi sau đó, Mai ngủ thiếp đi.

Tiếng còi trực nhật rúc vang lên phá tan cảnh yên tĩnh của buổi sớm. Mai nghe tiếng còi tưởng như tiếng còi ở đâu xa tận bến tàu điện. Mai vẫn ngủ. Mọi người đã gấp xong màn và ra tập hợp cả ngoài bãi. Trực nhật gọi inh lên :

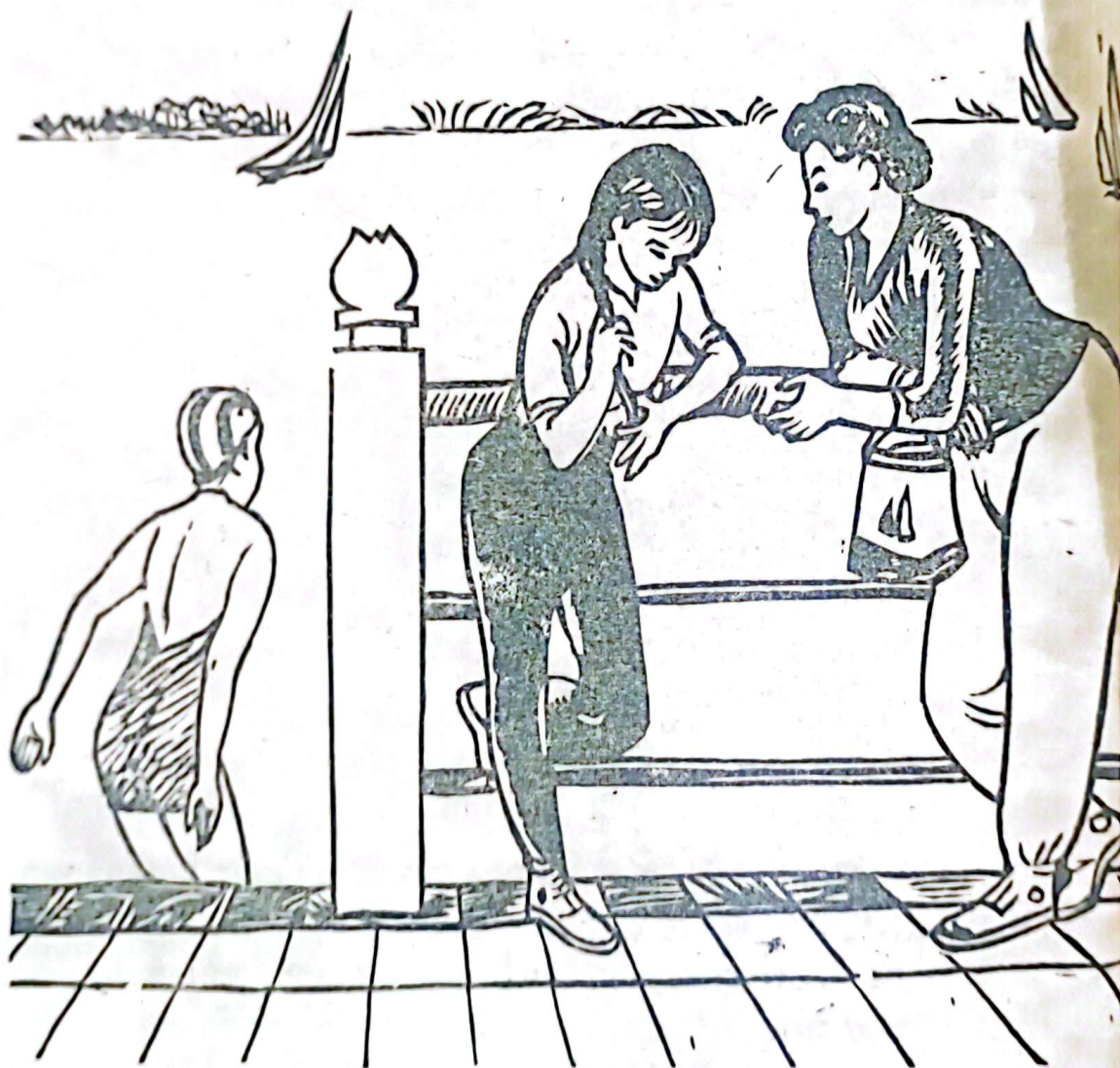
— Mai! Dậy chứ, dậy tập thể dục !

Mai không sao mở mắt được, cứ định vùng dậy thì hai hàng mi lại khép kín ngay lại. Ngoài bãi, các bạn đã tập hợp. Mai nghĩ : « Chết rồi ! Mình chậm, lại bị phê bình như hôm qua thôi ». Ý nghĩ ấy làm Mai vùng bật dậy như chiếc lò xo. Đầu tóc rối bù, Mai chạy vội ra bãi, nhập vào hàng tập thể dục... Mấy cô bạn rúc rich cười Mai. Mai vừa xấu hổ vừa khó chịu.

Tập thể dục xong, Mai chẳng cùng các bạn đi đánh răng rửa mặt, đã vào phòng tập ngay. Mai chưa quen sinh hoạt tập thể. Ở nhà, gần như Mai muốn làm gì là đều tùy theo ý thích của mình. Ở đây, giờ giấc gò bó làm sao ấy ! Mai cảm thấy lúc nào cũng bị « ốp », bị thúc. Từ giờ ăn, giờ ngủ, luôn luôn Mai bị « nhỡ tàu », chậm trễ, không theo kịp mọi người. Hôm nay Mai lại bị phê bình như hôm qua.

Mấy ngày nay Mai vẫn phạm khuyết điểm. Nào không chú ý vệ sinh ; nào lề mề, chỉ chú ý tập bóng thôi ! Giờ giấc nội quy, Mai thấy khó theo quá, mà cũng chẳng có ích lợi gì. Cô bé đã quen với nếp sống gia đình tùy tiện, tự do, bây giờ luôn luôn bị va vấp, bực mình

với những nội quy và nền nếp của gia đình mới. Đang thích chơi thì phải đi ngủ trưa! Ở nhà, Mai có bị bắt buộc ngủ trưa bao giờ đâu? Ở đây chậm gấp mán một tí là bạn trực nhật đã kêu tương lên: « Mai, gấp mán đi chứ! Tập thể dục xong mới gấp mán à? » Tập thể dục xong mới gấp mán thì đã làm sao mà phải nói chứ!

Lời chị Hải Yến nói rất cụ thể và dễ hiểu

Một buổi chiều, đang lúc cô bé mê bóng bàn bực bội khó chịu thì chị Hải Yến đến rủ Mai ra đứng chơi trên cầu bơi. Mai cảm thấy chị sắp có điều gì phản nản về Mai. Từ ngày Mai vào trường, hai chị em càng thân nhau. Mai vẫn mến chị, nhưng có lúc thấy chị hơi

nghiêm khắc. Hai chị em đứng vin thành cầu. Mặt nước hồ Tây về chiều tối sẫm lại. Xa xa, mấy cánh bướm trắng nổi bật và trôi là là trên mặt hồ như những chiếc cánh tiên kỳ lạ và đẹp mắt. Mấy ngôi sao sớm đã mọc. Chị Hải Yến nhỏ nhẹ nói với Mai về người vận động viên thể thao xã hội chủ nghĩa. Chị nói giản dị, thắm thía. Người vận động viên xã hội chủ nghĩa là đứa con ngoan của xã hội và gia đình. Đứa con ấy có nhiều đức tính tốt: chăm chỉ, nhũn nhặn, dũng cảm. Mai lắng tai nghe. Lời chị Hải Yến nói rất cụ thể và dễ hiểu. Người vận động viên xã hội chủ nghĩa phải toàn diện, mặt nào cũng tốt như một bông hoa, từ cánh hoa tới nhị hoa, màu sắc và mùi thơm phải cân xứng với nhau, đầy đủ cả hương lẫn sắc. Người vận động viên xã hội chủ nghĩa coi thể thao là một công tác, một nhiệm vụ mà nhân dân giao phó cho mình. Mình kèm về mặt nào phải cố gắng trau dồi về mặt ấy. Chị Hải Yến phê bình Mai chỉ mới tập bóng chày, còn các mặt khác thì coi nhẹ. Mai không thực hiện nội quy giờ giấc đúng bằng các bạn khác. Mai hơi lơ là trong việc học tập văn hóa. Đi học chính trị, có lúc Mai còn nói chuyện. Thế là không toàn diện! Chị Hải Yến nhắc đi nhắc lại nhiều lần mấy tiếng « xã hội chủ nghĩa » và « toàn diện ». Trong đầu óc còn thơ trẻ của Mai tựa hồ như vừa lóc ra một điều gì hết sức mới mẻ. Mai im lặng nghe chị nói. Lời chị cầu thủ lớn thấm vào lòng cô bé cầu thủ còn trứng nước. Cuối cùng, chị bảo :

— Chị nói nhiều, chắc em thấy không thích phải không?

Mai đáp ứng : « Không... » Và không hiểu sao chính lúc này, Mai thấy thương chị Hải Yến thế! Chị phải lo tập luyện cho chị, cũng như Mai, như mọi người khác. Chị lại còn lo cho Mai đủ vẽ, bảo ban Mai từ cách gấp chăn màn, đến việc đánh răng, tắm rửa, đến từng quả vút trúng

điềm rơi... Thật quá như người chị ruột. Mai cảm động không nói được thành lời. Mai cũng không hứa hẹn được với chị câu gì... « Mình phải cố, — Mai nghĩ thầm. — Từ ngày mai trở đi, mình nhất định không phạm một điều nội quy nào nữa... Mình cố trở thành một vận động viên xã hội chủ nghĩa. » Chị Hải Yến im lặng nhìn Mai. Chị nhận thấy trong đôi mắt đen láy và ngây thơ của Mai ánh lên một tia sáng đẹp dễ, tựa hồ pha lẫn hồi hận, suy nghĩ và quyết tâm.

Ngay buổi tối hôm đó, Mai thực hiện nội quy đúng như tất cả các bạn khác. Sau giờ tập bóng, Mai không tiếc rẻ đánh thêm với người này người nọ. Mai theo các bạn cùng lứa tuổi về phòng. Mai giở sách ra học. Hôm ấy có con toán hắc búa quá. Mai cắn bút nghĩ mãi. Văng vẳng bên tai cô bé như vẫn có những lời khuyên nhủ dịu dàng và thắm thía của chị cầu thủ lớn. « Người vận động viên xã hội chủ nghĩa phải toàn diện », Mai nhớ lại lời chị Hải Yến. Mai cố suy nghĩ tìm lời giải cho con toán hắc búa. Nhưng rồi bí quá, Mai nhờ bạn giảng cho mình. Và sau cùng, Mai đã làm được. Mai sung sướng đọc lại lời giải của mình trên vở, nét mực còn tươi nguyên. Vừa lúc ấy, chị Hải Yến đi qua. Chị nhìn Mai cười triu mến. Mai cũng nhìn lại chị. Mai vừa cười vừa thẹn thẹn. Nhưng trong lòng Mai thấy dễ chịu và thoải mái hơn tất cả những buổi tối trước đây mình không sinh hoạt đúng nội quy.

IX.— MÀI SẮT

Những ngày bỏ ngõ ban đầu qua đi nhanh chóng. Cô bé bóng bần hạt tiêu sau ít ngày bực bội đã biết tự đưa mình vào khuôn khổ và nền nếp của gia đình mới. Người ta thấy Mai tung tăng, hai món tóc tết sau lưng, riu rít

suốt ngày như con chim non giữa cảnh sinh hoạt náo
nhiệt của tập thể. Nhất là các môn tập, Mai rất chịu khó.
Mai định bụng bao giờ gặp các bạn trong đội thiếu niên
sẽ kể lại cho nghe. Các bạn khi xem các cầu thủ đấu với
nhau thấy những đường bóng hay thì thú vị hoan hô.
Mai trước đây cũng thế thôi, chỉ biết thú vị hoan hô chứ
không biết vì sao có được những đường bóng tài tình
như thế! Không phải là tự « trời cho » đâu nhé! Tự mình
cả! Mình tập chăm chỉ, ngày rét cũng như ngày nực,
mà phải tập đúng chương trình! Mai tưởng tượng các
bạn sẽ tròn xoe mắt khi nghe Mai kể. Tập chẳng đúng
chương trình thì không ăn thua đâu. Một yến mồ hôi
để học lấy một đường bóng hay cơ mà, các anh các chị
vận động viên ở đây vẫn bảo thế! Nếu tập nghiệp dư
tài tử thì chỉ đánh được như những người nghiệp dư tài
tử thôi. Phải tập theo chương trình. Đánh vào điểm nào,
cứ điểm ấy đánh mãi. Giao bóng phải giao hăng giờ, đỡ
hăng giờ, vụt hăng giờ. Lắm lúc chán ngấy vẫn phải tập.
Lúc tập, không được đánh ván tính điểm ăn thua, thế
mới chán... Nhưng không được chán! Giá cho Mai một
thỏi sắt, bảo mài thành kim, có lúc Mai nghĩ còn thú
vị và dễ hơn tập bóng bàn như thế...

Nhảy dây, đá cầu là những môn thể thao hỗ trợ cho
bóng bàn. Mai tập rất hăng, như con trai ấy. Các bạn
chế Mai « con gái mà như con trai », Mai cũng mặc. Bác
Sơn bảo Mai: « Bé nhất đội mà đòi tập găng nhất ». Bác
bắt Mai học bớt khối lượng và cường độ tập. Nhưng Mai
lừa lúc vắng người, tìm chỗ khuất, tập đá cầu để « dẻo
chân và di chuyển nhẹn ». Mai tập cả những môn thể
thao của nam giới... Đến giờ đi ngủ, nằm trong màn rồi,
có hôm Mai vẫn tập. Vì Mai tức cái cánh tay mình, tuy
đã đỡ, nhưng vẫn còn vụng rọng. Nằm trong màn, Mai
thử vung tay không. Phải khép cánh tay vào nách thế
này này, thế, thế mới được! Màn nào màn nấy mọi người

đã ngủ say. Mai vẫn tập vung tay. Mai muốn nhẩy ngay vào phòng tập để đứng trước gương xem cái tay Mai đã ngoan ngoãn thu hẹp lại chưa. Nhưng đêm khuya rồi, nội quy không cho phép. Mai mong cho trời chóng sáng. Thế rồi sau đó, Mai ngủ ngon.

Mặt trời mọc... rồi mặt trời lặn. Có ngày, Mai thấy chóng tối và lâu sáng quá... Đạo này Mai tập giao bóng « mỏ » như anh Tuấn vô địch Hà nội. Thấy ai có « món » gì hay, Mai đều muốn học lấy bằng được. Anh Tuấn là người có quả giao bóng « ác » có tiếng. Mai đòi anh ra bàn làm mẫu cho Mai mỏ bóng qua lưới. Động tác này phải dùng sự vận động nhiều nhất của cổ tay và phải cúi người xuống, toàn thân phải dồn vào quả bóng để tạo sức xoáy. Trong đội không chị nào dám tập mỏ bóng, vì sợ xấu hổ. Có chị tập được rồi nhưng lúc ra trước chỗ đông không dám đem ra áp dụng. Mai thì chẳng việc gì phải ngượng. Những trận đấu toàn miền Bắc, Mai ngồi xem thấy anh Tuấn giao bóng mỏ, có ván thắng điểm trực tiếp đến chục quả. Thế thì tội gì không giao bóng mỏ? Mai đứng đầu, ngồi đầu cũng ngoáy cổ tay trong không khí. Tối nào nằm trong màn, Mai cũng ngoáy cổ tay.

Một buổi tối rồi rồi, Mai được chị Hải Yến kể cho nghe câu chuyện của bác Lý Ngọc Sơn. Từ đó Mai càng thấy rõ cuộc đời người cầu thủ xã hội chủ nghĩa ngày nay so với người cầu thủ ngày xưa thật một trời một vực. Hồi ấy, bác Sơn còn là một anh thanh niên mê bóng bàn từ hồi còn đi học. Bố anh là công chức. Anh Sơn muốn chơi bóng phải làm thân với tụi con nhà giàu để được đến đánh ghe bàn bóng. Chị Yến kể về việc tập luyện của bác Sơn thật là khổ. Có những đêm đánh bóng « cứ hai thắng đánh, hai thắng cầm đèn hoa kỳ soi theo quả bóng ». Anh đèn nhập nhạng, có lúc đèn soi vội bị tắt phụt. Tập như thế mà bác không nản chí. Đến kỳ bác Sơn

đi Huế đánh giải cúp bạc, không có tiền tàu, phải ra nhà Vạn bảo cầm bộ com-lê được hai đồng rưỡi, lấy tiền mua vé tàu. Bác Sơn đã đánh được cái cúp bạc, nhưng lại không có tiền về. Cái cúp đáng giá hơn ba chục, bác phải bán cho chính thắng chủ hiệu thợ bạc đã thâu làm cái cúp đó lấy hai chục để quay về Hà nội.

Mai nghe chuyện càng thấy mến bác Sơn. Mai coi bác như bố, bác cũng coi Mai như con gái của bác. Nhiều lần Mai cố hình dung cái cảnh bác Sơn hồi còn trẻ, đánh bóng đêm bằng cái đèn hoa kỳ. Thế thì nhòa nhòa bóng tối, — Mai nghĩ, — con mắt phải căng ra nhức nhối, chịu thế nào được? Vậy mà bác Sơn vẫn thành một cây vợt nổi tiếng. Còn Mai, điều kiện đầy đủ thế này, nào bác Sơn, nào chị Yến, nào anh Vịnh, anh Hiền, toàn đội chăm nom cho Mai từng tí, từ bữa ăn, từ giấc ngủ, cho đến chương trình tập luyện. Nếu Mai « không nên cơm cháo gì » thì uổng công mọi người quá! Ý nghĩ ấy làm cô bé vận động viên càng ra sức miệt mài tập luyện. Mai cố gắng học văn hóa, đoàn kết với các bạn, giữ đúng nội quy giờ giấc. Riêng về môn bóng bàn, Mai càng tập hăng hơn. Ngày nắng cũng như ngày mưa, hết môn này sang môn khác, tập với bạn, tập một mình, có thể nói Mai tập từ lúc mặt trời mọc tới khi mặt trời lặn, tập cả lúc nằm trong màn sắp ngủ, và cả trong giấc ngủ, nhiều lần cổ tay Mai cũng tự nghỉ ngơi một mình, tưởng như sự luyện tập đối với Mai đã trở thành một bản năng. Cái cổ tay tự động tập một mình đó cũng chẳng khác gì trong khi Mai ngủ buồng phôi vẫn hô hấp và quả tim non vẫn đập.

X. — ĐƯA CON HIẾU THẢO

Sung sướng cho Mai là những chiều thứ bảy được về thăm nhà. Bé Đào mùa tay reo lên bập bẹ : « Mai... Maai ! ». Và bé khoe với cả nhà : « Maai đấy ! Maai đấy ! » Lần

nào về, Mai cũng có quà cho em, Mai lại dành dụm được tiền lĩnh hằng tháng ở trường đưa về cho mẹ. Mai nhớ nhất cái lần mình để dành được một chục đồng. Trên đường về nhà chiều thứ bảy, Mai hí hửng định bụng sẽ đưa cho mẹ cả số tiền ấy. Mai chắc mẹ sẽ sung sướng lắm. Mai vừa bước chân vào nhà, bé Đào đã reo lên :

— Mai ! Mai...

Mai ấn gói kẹo vào tay bé Đào. Mẹ Mai bảo :

— Vừa kịp bữa, con ngồi vào ăn đi. Sao độ này con ít về thế ?

Mai nói :

— mấy tuần qua, con phải tập nhiều nên không về được ạ.

Và Mai quay sang khoe với bố :

— Con sắp đánh giải, bố ạ !

Bố Mai đặt bát cơm xuống mâm, vẻ mặt vui hẳn lên :

— Thế cơ à ? Đánh đã khá chưa ?

— Con đang tập miết để đánh giải. — Mai nhắc lại. — Tất cả đội đều khuyến khích con...

Bà mẹ giục :

— Thôi, ăn cơm đã ! Đói lắm rồi còn gì. Bố con lại không được nói chuyện suốt tối ấy à ?

Ngồi vào mâm, Mai giở gói tiền ra đưa cho mẹ :

— Tiền lương của con để dành được đấy mẹ ạ !

Bà mẹ lặng nhìn Mai. Cả nhà không ai nói câu gì. Lần đầu tiên Mai mang tiền về cho mẹ. Lúc đi tàu điện, Mai cứ nắm chặt gói tiền cho khỏi rơi. Kỳ lương trước, Mai ăn quà nhiều, chỉ dành được một ít. Cứ đánh bóng xong, Mai ăn hàng mấy chiếc kem liền. Mai chưa được cầm tiền trong tay bao giờ, nay sẵn tiền lương, Mai tiêu hơi phung phí. Tới kỳ lương này, nghe lời chị Hải Yến, Mai

không ăn quà lung tung nữa. « Người vận động viên xã hội chủ nghĩa phải toàn diện... » Và Mai nghĩ đến mẹ. Nhờ lại những ngày cuối tháng, có khi mẹ thiếu cả tiền mua thức ăn cho bé Đào. Thế là Mai dè sẻn; trông thấy hàng quà, muốn ăn cũng quay mặt đi. Ăn quà vặt chẳng ích gì, đến bữa lại không ăn được cơm. Mai để dành tiền, và hôm nay đưa số tiền ấy về cho mẹ. Cả nhà im lặng. Mai gửi tiền vào tay mẹ. Mẹ nói thông thả :

— Con nghĩ đến mẹ, đến em, thế là ngoan lắm... Nhưng gia đình đã có bố mẹ lo liệu đủ. Con tập tành nhiều thì phải bồi dưỡng nhiều mới có sức, con ạ. Thôi con giữ lấy tiền mà tiêu...

Nhưng Mai không nghe, Mai phụng phịu muốn khóc vì mẹ không nhận tiền. Bố Mai liền nói xen vào ngay :

— Thôi được. Bà cứ cầm đi cho con nó khỏi tủi. Tiền của con thì bà cứ để mà may sắm cho nó. Còn con thì lần sau đừng có hà tiện mà đem tiền về nhà nữa. Mẹ con nói đúng đấy, con tập nhiều thì phải bồi dưỡng. Gia đình đã có bố mẹ lo, con không phải lo xa. Con cứ lo rèn luyện tập tành, cố gắng mọi mặt là bố mẹ mừng rồi ! Chế độ mình thì mới được thế này, chứ ngày xưa... con nhà nghèo như chúng ta thì đừng hòng mọc mui sùi tăm con ạ !

Chiều hôm sau Mai trở lại trường, và càng tập hăng hơn trước...

XI.— CÂY VỢT BÉ HẠT TIÊU

Báo chí và người xem bắt đầu chú ý đến cô bé Nguyễn Thị Mai, một cây vợt « bé hạt tiêu ». Trong các trận đấu bóng bàn diễn ra ở hội trường Bộ công nghiệp nặng, ở câu lạc bộ Long biên, hàng nghìn người xem sôi nổi vỗ tay cổ vũ cho cô bé loắt choắt ấy, đầu mới

thập thò mặt bàn, có hai dải tóc dài nhảy múa sau lưng. Cô bé nhanh như con sóc, lả xung hữu đột, đỡ rất dai, làm cho các chị lớn dày kinh nghiệm nhiều phen cũng phải bó tay.

Trận được, trận thua, Mai lúc nào cũng thu được cảm tình của người xem với những đường bóng sắc sảo và ác liệt. Mỗi lần thi đấu bị thua, Mai lại ra công tập luyện để khắc phục những nhược điểm đã gây nên thất bại. Nhất là khi đánh giải đồng đội bị thua, Mai rất buồn. Có lúc Mai rút tóc và tự đâm vào đầu, cho là tại mình thua nên làm cho cả đội thất bại. Đánh giải cá nhân, Mai bị thua cũng bực nhưng còn chịu được, chứ đánh giải đồng đội, cần mang lại vinh quang cho tập thể, mà Mai lại làm hại cho đội thì khổ tâm đến mất ăn mất ngủ hằng tuần. Bác Sơn và chị Hải Yến luôn luôn đến an ủi Mai. Sau đó, họ lại ra sức bồi dưỡng cho Mai ở những mặt còn yếu. Ngược lại, những khi thắng trận về, Mai rất sung sướng, nhưng ngay đó lại càng lăn lừng vào tập luyện miệt mài hơn trước...

Mọi người đều thấy ở cây vợt bé hạt tiêu này có nhiều đức tính quý báu. Trước ngày ra đấu những trận căng có tính chất quyết định, Mai vẫn yên tâm ngủ say và sinh hoạt bình thường. Mai lấy làm lạ khi thấy Nga, trong lúc sắp thi đấu những trận quan trọng thì thao thức, tính toán đủ thứ chiến thuật, mặc dù chiến thuật đã được vạch ra rồi, và Nga còn ngồi ghi nhật ký nữa! Khi ra thi đấu, Mai không hề sợ sệt, «run rét». Trận thi đấu đầu tiên trước đây, Mai cũng có run, nhưng chỉ lần ấy thôi. Bác Sơn, chị Yến đều khen Mai khi thi đấu đã đánh tốt hơn khi tập. Ấy là điều hiếm có ở các đấu thủ. Thường thường lúc ra trận, đấu thủ chỉ phát huy được 60%, 70% khả năng thực có của mình. Tỷ số so sánh này thường được dùng để đo tinh thần ngoan cường tự chủ, óc sáng suốt của vận động viên. Lúc ra

thi đấu, Mai có đặc tính quên hết chung quanh, chỉ biết cô đối thủ với những đường bóng hiểm hóc của họ, chỉ biết đánh theo quyết tâm và lời chỉ bảo của chỉ đạo viên. Có lúc trận đấu diễn ra ác liệt, khán giả hoan hô rầm rầm, tung mũ, hò hét, làm trận đánh phải tạm ngừng trong chốc lát, lúc ấy Mai mới chợt nhớ đến có khán giả đồng đảo đang theo dõi.

Có công mài sắt, có ngày nên kim... Bây giờ cây vợt bé hạt tiêu đã đứng thứ ba giải vô địch nữ Hà-nội, rồi thứ ba giải vô địch các cây vợt trẻ nữ miền Bắc, rồi thứ nhì giải vô địch nữ toàn miền Bắc.

Nhưng cây vợt bé hạt tiêu vẫn không chịu dừng ở những thành tích đã khá cao ấy... Ban lãnh đạo đội cũng vậy, ban đã đưa Mai lên làm trọng điểm trước mắt, để toàn đội chăm lo bồi dưỡng cho Mai.

Hết giờ tập, Mai chạy ngay sang bàn các anh ở đội nam :

- Anh Hiền ơi, ở lại « dẫn » ván với em nào !
- Chấp mấy điểm ?
- Sáu.
- Được.

Mai với Hiền bắt đầu đánh ván.

Hiền là một trong những cây vợt xuất sắc của Hà nội. Anh cũng từng nổi tiếng từ ngày mười ba mười bốn tuổi như Mai. Cho nên bây giờ Hiền rất quí Mai, anh sẵn sàng giúp đỡ Mai luyện tập. Thấy Mai rủ đánh ván, Hiền biết cô bé đang muốn tập thêm để làm quen với những phút găng khi thi đấu. Từ hôm Mai được ban lãnh đạo đưa lên làm trọng điểm trước mắt, cả đội nam cũng như nữ, ai cũng chăm lo cho Mai. Tuấn, cây vợt số một của đội nam, cố bảo thêm Mai cách giao bóng « mỗ » cho thuần thực và anh líp giạt cho Mai đỡ hàng

giờ. Chị Hải Yến và Nga cũng thay nhau đỡ cho Mai vút suốt buổi. Còn Tô Bình Huy thì tự nguyện vút vào các điểm nhất định cho Mai đỡ. Mọi người đều phải lo tập luyện phần mình như chương trình đã định, nhưng ai cũng mong muốn góp sức vào, vực cho bạn « trọng điểm » chóng bật lên như ý định của ban lãnh đội. Kể cả Nga là người tài năng suýt soát với Mai cũng không hề có ý ghen tị với bạn. Nga hiểu rằng muốn giành thắng lợi thì đội phải có một « đầu đàn » thật cứng.

Đánh ba ván liền, Mai vẫn thua. Hiền giễu :

— Đành phải chui găm bàn lần thứ ba thôi cô ạ !

Dò mặt tía tai vì nóng nực hay vì thua « cay » thì không biết, Mai chui qua găm bàn rất nhanh để lại đánh ván nữa. Nhất định phải hạ anh Hiền ván này, bắt ông ấy chui găm bàn chứ không chịu...

— Nào ! Ván thứ tư bắt đầu. — Hiền hô.

Mai định giao bóng, lại thôi.

— Không « dẫn » như thế, chỉ cần anh chấp hai quả thôi.

— Được, chấp sáu quả còn chả ăn thua nữa là !

— Không, chỉ cần hai quả thôi mà, nhưng chỉ tính điểm từ nửa cuối ván. Em 16, anh 14. Nào, « dẫn » !

— À, khôn lỏi...

Hiền biết Mai định dẫn điểm trước ở cuối ván để gần với điểm được thua hơn, nhưng anh nói :

— Được, không sơ ! Bắt đầu.

Mai giao bóng trước.

Quả nhiên tính điểm kiểu này, Hiền cũng bị run tay khi gần ở điểm 21, và ván này Hiền chịu chui bàn thật ! Còn Mai, Mai đã thắng và cứ đánh thế mãi để được rèn luyện cho quen với những phút ở điểm căng.

XII.— TẤT CẢ VÌ THỂ THAO

Đã chiều tối rồi mà Mai vẫn không chịu rời vợt. Mai ham tập, quên cả giờ giấc. Tập động tác ngoài sân, tay không, tập di chuyển một mình thì dễ chán, nhưng muốn thành cây vợt toàn diện thì phải tập hết! Được cả tập thể nâng đỡ chăm sóc từng li từng tí, Mai càng cố... Trình độ văn hóa của Mai lúc vào trường mới lớp bốn, nay đã lớp sáu. Mai đã quen sống theo nếp sống tập thể. Mai vừa tập cho mình vừa giúp đỡ cho các bạn còn kém. Nhưng cũng có việc Mai thấy khó quá, khó quá... Đó là cái món tóc lãng nhăng sau lưng ấy! Để nó lại thì vương thật! Bác Sơn từ lâu đã bảo Mai đi uốn lên cho gọn, nhưng Mai vẫn nhùng nhằng. Tối nay, Mai lại thấy « bố » Sơn kêu với chị Yến về cái món tóc của Mai. Mai thấy lo lo. Tóc uốn như chị Yến ấy, nom cũng đẹp mắt thật. Nhưng không biết với khuôn mặt Mai, sau khi uốn tóc sẽ ra sao? Thứ bảy Mai sẽ về nhà, mọi người thấy lạ... Chúng bạn sẽ giễu. Ê lắm! Mai không muốn uốn... nhưng đúng là để tóc dài lướt thướt thế này thì lúc đánh có cản trở thật! Làm thế nào bây giờ? Mai thở dài. Thôi muốn ra sao thì ra, Mai đi ngủ đã.

Sáng sớm hôm sau, Mai vừa tập thể dục xong thì chị Hải Yến đến. Vẻ mặt chị vẫn hiền dịu, nhưng nghiêm nghiêm làm sao ấy. Mai chắc là lại chuyện uốn tóc đây! Quả nhiên chị Yến bảo :

— Mai đi với chị đi! Chị đeo ra hiệu làm đầu.

— Em chịu thôi! — Mai giãy nảy.

Nhưng chị Yến đã đi lấy xe đạp dắt ra. Mai chưa muốn đi mà chân vẫn phải bước. Chị Yến này muốn cái gì là cứ phải làm bằng được cơ!

Dọc đường, chị Yến động viên Mai :

— Này, em mà uốn tóc thì xinh đấy nhé !

Mai nói :

— Chị chỉ được cái thế... Chị chỉ dỗ em thôi ! Em tiếc tóc lắm chị ạ.

Chị Yến nói :

— Đề mà làm của... Em không uốn, bố Sơn giận đấy nhé !

Mai hỏi :

— Bố Sơn bảo thế nào ?

Chị Yến kể :

— Nhiều lần rồi cơ. Bố Sơn bảo tóc cái Mai dài lằng nhằng thế kia thì vương lắm ! Chị bảo : « Ấy, mấy lần cháu bảo nó đi uốn mà nó không chịu đi ». Bố Sơn lại bảo : « Uốn thì làm sao mà không chịu ? Ai chể mà sợ ? Vận động viên thì phải gọn gàng chứ, sợ cái gì ? » Đấy, em mà không uốn thì bố Sơn giận lắm đấy, mà chị cũng ghét em...

Rồi chị cười, nói tiếp :

— Chính vì thế thao, chị cũng phải uốn tóc. Mà còn tùy khuôn mặt cơ. Như khuôn mặt em, uốn tóc rồi thì phải biết là xinh. Đừng phấm nhăng nữa. Thử hỏi, chị dỗ em uốn tóc thì chị được cái gì nào ? Phải cho nó gọn thì đánh bóng mới không vương chứ !

Mai nghe đã xuôi tai. Nhưng vừa ngồi lên ghế điện ở hiệu uốn tóc, trên đầu có cái chụp chằng chịt những dây dợ, Mai đã tụt khỏi ghế và chạy ra ngoài đường. Chị Yến đuổi theo ngay :

— Con bé này hay nhỉ ?

— Em không làm nữa đâu !

Chị Yến đã tóm được Mai. Chị vẫn tươi cười, nhưng giọng nói thì nghiêm hẳn lại :

— Không làm thì thôi, chị đèo về. Chị đưa em thẳng đến chỗ bố Sơn, để em nói chuyện với bố. Uốn thì càng xinh, chứ ai xuỉ đại gì em ? Chị đã mang sẵn cái khăn dây này, uốn tóc xong thì bịt kín luôn cái đầu mới lại. Về nhà soi gương không thấy đẹp thì chị cho em tha hồ đấm chị. Thế nào cô ? Thế nào là « tất cả vì thể thao » ? Cô quên rồi à ?

Mai lại nghe xuôi tai. Lát sau Mai đã quay vào ngồi ngất ngùng trên ghế điện uốn tóc. Chị thợ uốn tóc sửa soạn đồ lễ và mỉm cười dỗ Mai :

— Tôi đã quen với những cảnh này lắm rồi ! Cô nào mới đi uốn tóc lần đầu cũng lưỡng lự, ngượng nghịu. Nhưng về sau thì xếp hàng từ lúc tỉnh mơ chưa vận đai cô nào cô nấy tranh nhau đòi uốn trước.

Mai ù ù hai tai, mắt nhắm tít trong khi chị thợ uốn tóc cắt cụt bộ tóc của mình. Mai tự động viên thầm : « Tất cả vì thể thao... Tất cả... »

Làm đầu xong, Mai lấy chiếc khăn của chị Hải Yến đem theo, bịt kín lấy đầu tóc mới. Mai không dám soi gương trong cửa hiệu. Chị Hải Yến thì cứ túm túm cười, khen đầu tóc Mai uốn rất xinh. Về đến nhà, Mai tìm một chỗ kín nhất, soi gương thấy mặt mình lạ hẳn đi : cô nào ấy, chứ không phải là Mai nữa... Nhưng đến buổi tập, Mai thấy cái đầu nhẹ nhõm hẳn, hai đuôi tóc không còn vượng vù đằng sau lưng. Vài ngày sau, Mai soi gương đã thấy quen mắt, tự dưng nom mình uốn tóc cũng đẽ coi. Mai không còn tiếc món tóc lướt thướt vượng vù nữa. Mai bắt đầu có một vẻ đẹp mới, một « vẻ đẹp thể thao », lanh lẹn, gọn gàng và khỏe mạnh.

XIII.— CÁC ĐẤU THỦ ANH HÙNG CỦA VIỆT NAM ANH HÙNG

Cây vợt bé hạt tiêu đã đoạt giải vô địch nữ bóng bàn miền Bắc... Mùa thu 1964, cây vợt bé hạt tiêu được cử đi Bắc kinh đấu giải bóng bàn quốc tế. Trong trận này, Mai đã thắng chị Gioong Kang Gia, cây vợt số 2 của Triều tiên. Lúc đứng trên bục nhận huy chương bạc, Mai rôm rôm nước mắt, và giữa những tiếng hoan hô rầm rĩ, Mai cứ ngược nhìn về phía đội Việt nam ngồi với tấm biển đề « Việt nam dân chủ cộng hòa ». Đêm ấy trở về nơi nghỉ giữa thành phố Bắc kinh cổ kính và lộng lẫy, tự nhiên Mai nhớ lại những ngày đầu được vào trường huấn luyện thể dục thể thao của Hà nội... Con đường từ Cổ nhuế đến cầu Long biên xa mười cây số, đêm tối, những nắm mộ bên đường... Những ngày rèn luyện gian khổ... Những lời dạy dỗ của bác Sơn, của chị Hải Yến và các anh các chị huấn luyện viên khác... Những buổi tối học chính trị, có lần Mai ngủ gật bị phê bình... Và ngược về trước nữa, bức tường và tấm phản ở căn nhà Phúc xá, nơi Mai bập bẹ vỡ lòng với những đường bóng đầu tiên...

Sang đến mùa thu 65, cây vợt bé hạt tiêu lại đi Bắc kinh lần thứ hai dự giải bóng bàn quốc tế. Khác lần trước, lần này Mai cùng đoàn tuyển thủ được đi bằng máy bay. Có chị Hải Yến, có cả anh Tuấn. Lại cả bạn Lý Ngọc Xương lúc còn ở nhà vẫn là cây vợt dục rất « đáng gờm » của Mai. Rồi bạn Hà Tuyết Lan, người có thân hình đầy đặn khoẻ mạnh. Có cả chị Thục Anh, người đã từng giữ chức vô địch mấy năm liền và đã đi đấu quốc tế nhiều lần... Ngoài ra, còn nhiều anh chị em khác nữa, lần này chỉ vắng có bố nuôi thôi.

Bên bờ trên những tầng mây cao, Mai thích thú reo lên khi thấy những cảnh lạ nước bạn. Mai nhìn

xuống thấy những cánh rừng xanh non, những cánh đồng, những phố xá Trung quốc xinh xắn. Khi máy bay đổi độ cao để xuống thấp hơn, Mai có cảm giác mình lao xuống như ngày bé ngồi đu quay. Mai nghiêng mắt nhìn lại phía sau máy bay xem có thấy cảnh Việt nam nữa không, nhưng vì máy bay đã bay xa biên giới nên chỉ trông thấy một màu đùng đục những mây mù và khoảng không bao la... Lúc này Mai tự dừng cảm thấy có cái gì vừa như vinh quang vừa như một nhiệm vụ nặng nề mà Mai phải làm tròn. Mai đang bay trên bầu trời Trung quốc, nhưng đằng sau kia là Việt nam, đất nước thân yêu và anh hùng của Mai. Nhân dân đang sôi sục chống Mỹ cứu nước. Lúc Mai đi, Hà nội rục rịch sơ tán, nam nữ thanh niên sôi nổi trong phong trào « ba sẵn sàng », « ba đảm đang »... Trận đấu sắp tới ở Bắc kinh, Mai sẽ đánh đấu thế nào đây? Mai nghĩ tới lời dặn của « bố » Sơn lúc tiễn Mai và đoàn cầu thủ lên đường: « Minh là người Việt nam, phải làm thế nào cho xứng đáng với nhân dân Việt nam anh hùng... » Tự dừng Mai mím môi lại, và bàn tay « hạt tiêu » của cô bé cũng nắm chặt lại lúc nào không biết...

Bác Lý Ngọc Sơn ở nhà đọc bức thư của Mai gửi từ Trung quốc về... Bác lấy làm sung sướng khi đọc đến câu của cô con gái nuôi yêu quý: « Con nghĩ mình là người Việt nam, phải làm thế nào xứng đáng với nhân dân Việt nam anh hùng... » Bác tin ở Mai, cũng như ở đoàn bóng bàn được cử đi lần này: được hay thua không đáng kể, cốt nhất trong các trận đấu, phải biểu lộ được dũng khí sôi nổi của một dân tộc đang chống Mỹ và thắng Mỹ.

Bác Sơn hằng ngày theo dõi tin tức trên đài và các báo. Bác rất sung sướng khi thấy những điều mong ước của mình đã đúng như sự thực. Những trận đấu đã diễn

ra rất gay go, hào hứng tại Cung thể thao công nhân Bắc kinh. Gặp những đội mạnh vào loại nhất thế giới, mặc dầu thua, các đấu thủ của ta đã chơi những trận rất ác liệt, sôi nổi, được khán giả luôn luôn vỗ tay khen ngợi. Nhiều tuyên thủ lừng danh phải mướt mồ hôi trán trước các cầu thủ Việt nam, và đã phải chật vật lắm mới thắng nổi. Báo chí Bắc kinh, các huấn luyện viên và đội trưởng các đội của các nước đều nhất trí nhận định cây vợt Nguyễn Ngọc Phan là một trong những cây vợt chơi xuất sắc nhất của giải. Với tinh thần ấy, đội nam của ta tuy thua đội Nhật trong ngày thi đấu đầu tiên nhưng vẫn được người xem hoan nghênh nhiệt liệt. Trong những ngày sau, đội nam ta thắng đội Pa-ki-xtăng và đội In-đô-nê-xi-a.

Còn đội nữ, đã thắng đội Căm-pu-chia 3—0, thua đội nữ Trung quốc 0—3. Bác Lý Ngọc Sơn rất hồi hộp biết tin: tối hôm ấy đội nữ Việt nam gặp đội nữ Triều tiên để giành ngôi thứ ba giải đồng đội nữ. Đội nữ Triều tiên là một đội mạnh đã từng thi đấu quốc tế nhiều lần, có nhiều kinh nghiệm. Bác Sơn so sánh lực lượng hai bên. Bên ta chắc cử Mai và Nga. Đội bạn chắc cử hai cây vợt nữ nhất nhì Triều tiên: Kim Bang Gia và Gioong Kang Gia... Bác Sơn cảm thấy tất cả sự gay go cho Nga và Mai. Nhưng muốn thắng được Nga và Mai trong năm nay, đâu có dễ gì! Bác Sơn suy nghĩ miên man suốt buổi chiều, bận việc gì nhặng đi một lúc, rồi tự dưng ý nghĩ của bác lại quay trở về câu chuyện thi đấu tối nay ở tận Bắc kinh xa xôi nghìn dặm. Đến lúc mặt trời lặn, rồi trời tối, bác Sơn ngược nhìn về phương Bắc. Có phải vì bác hồi hộp thầm mong cho thắng lợi của đội nữ Việt nam, của cô con gái nuôi, cô Mai, cây vợt bé hạt tiêu vô địch nữ miền Bắc?

XIV. — KHI LÂM TRẬN MỜI THẤY NGƯỜI CHIẾN SĨ

Quả nhiên đúng như dự đoán của bác Sơn, Mai và Nga thi đấu tối nay với Kim Bang Gia và Gioong Kang Gia, hai cây vợt nhất nhì của Triều tiên. Hai đội đấu theo thể thức Coóc-bi-lông, mỗi đội hai người, đánh năm trận, bốn trận đơn, một trận đôi, đội nào được ba trận là thắng cuộc.

Mai vào đấu trận đầu và thua Kim Bang Gia 0—2. Thế là đội Việt nam mất một trận. Đến lượt Nga với Gioong Kang Gia. Liệu Nga có thắng được để gỡ hoà? Nếu Nga gỡ được thì trận đánh thứ ba đánh đôi sẽ đỡ lo. Nhưng Nga thua cây vợt số 2 của Triều tiên 1—2. Đội bạn đã dẫn 2—0. Họ chỉ cần thắng trận đôi này nữa là toàn thắng! Giờ giải lao, Mai và Nga cùng các chỉ đạo viên hội ý tìm cách đánh cho trận đấu đầy nguy hiểm sắp tới. Thắng trận này thì còn có hy vọng gỡ trận sau. Thua trận này thì hết! Yếu tố quyết định bây giờ là tinh thần ngoan cường. Khi lâm trận thấy người chiến sĩ, khi giao đấu thấy người vận động viên. Vào đấu vững tâm, không « run rét », phải tin tưởng bạn mình. Về đấu pháp thì phải chủ động kiên quyết tấn công.

Trận đánh đôi bắt đầu.

Mai và Nga tranh thủ tấn công đối phương bằng nhiều kiểu phát bóng xoáy tấn công, dẫn liền 6—0, và thắng luôn ván này với tỷ số 21—10. Nhìn nhau, Mai và Nga không giữ được nụ cười sung sướng. Cả hai đều nhàm ngàm nói với nhau: « Có thể ăn được đấy. Cứ thế nhé! » Song chẳng có thì giờ nhiều hơn. Ván thứ hai bắt đầu.

Sang ván này, rút kinh nghiệm, hai đấu thủ Triều tiên áp dụng lối đánh gần bàn, làm rối loạn trận thế của Mai và Nga. Vì vậy, họ đã thắng lại với tỷ số 21—13. Mai và Nga cũng đã hiểu rằng nếu để họ đánh bật mình ra xa

bàn thì mất thế chủ động. Ván thứ 3, ván quyết định, Mai và Nga liên tiếp tấn công lại bằng những quả vút rất mạnh và những quả phát bóng tấn công. Cuối cùng, giành được 8 điểm liền ở những phút chót, thắng một ván quyết định mà mãi sau này, có lẽ trong suốt đời mình, Mai và Nga không quên. Tỷ số của trận đấu thế là được nâng lên 1 — 2. Nhưng đội Việt nam còn phải thắng một trận nữa mới gỡ được hòa, mới có hy vọng thắng. Mai phải đấu ngay trận sau, gặp Gioong Kang Gia. Mai nghĩ cách đánh trong những phút giải lao dầm mồ hôi và ngắn ngủi. Gioong Kang Gia đánh tốt. Chính năm ngoái tại đây, Mai cũng đã đấu với chị. Mai nhớ lại trận năm ngoái ấy, nhớ lại và rút kinh nghiệm cho trận đấu sắp tới.

...

...Ấy là trận đầu tiên Mai so vọt với Gioong Kang Gia Ban lãnh đội sau khi nghiên cứu lối đánh của chị cầu thủ này ở những buổi tập đã nói với Mai :

— Chị ấy có thể hơn Mai về kỹ thuật vút bóng, nhưng chưa phải ở mức cao đâu. Mai cần cố cắt xoáy bóng bên phải, trốn cắt bên trái đi, cố giao bóng tiền công, lúc có cơ hội, vút luôn để dứt điểm.

Mai nghe theo ý ấy. Mai nhớ nhất một câu khi còn ở nhà chuẩn bị lên đường, các anh phụ trách đã nói với Mai : « Các em là vận động viên của nước Việt nam anh hùng. Kỹ thuật các em có thể kém, nhưng tinh thần phải cao, nhất định không được cuống và sợ sệt trước bất cứ đối phương nào ».

Sợ chị Triều tiên này thì Mai không sợ. Việc gì mà sợ. Mai nghĩ thế. Nhưng Mai băn khoăn. Nếu chị ấy đập tới tấp. Mai không đỡ được và thua nhanh thì làm thế nào ? Còn thì giờ đâu để tỏ rõ ý chí ngoan cường ? Mai lại nghĩ : « Dù sao cũng phải tỉnh, vút bóng, đỡ bóng

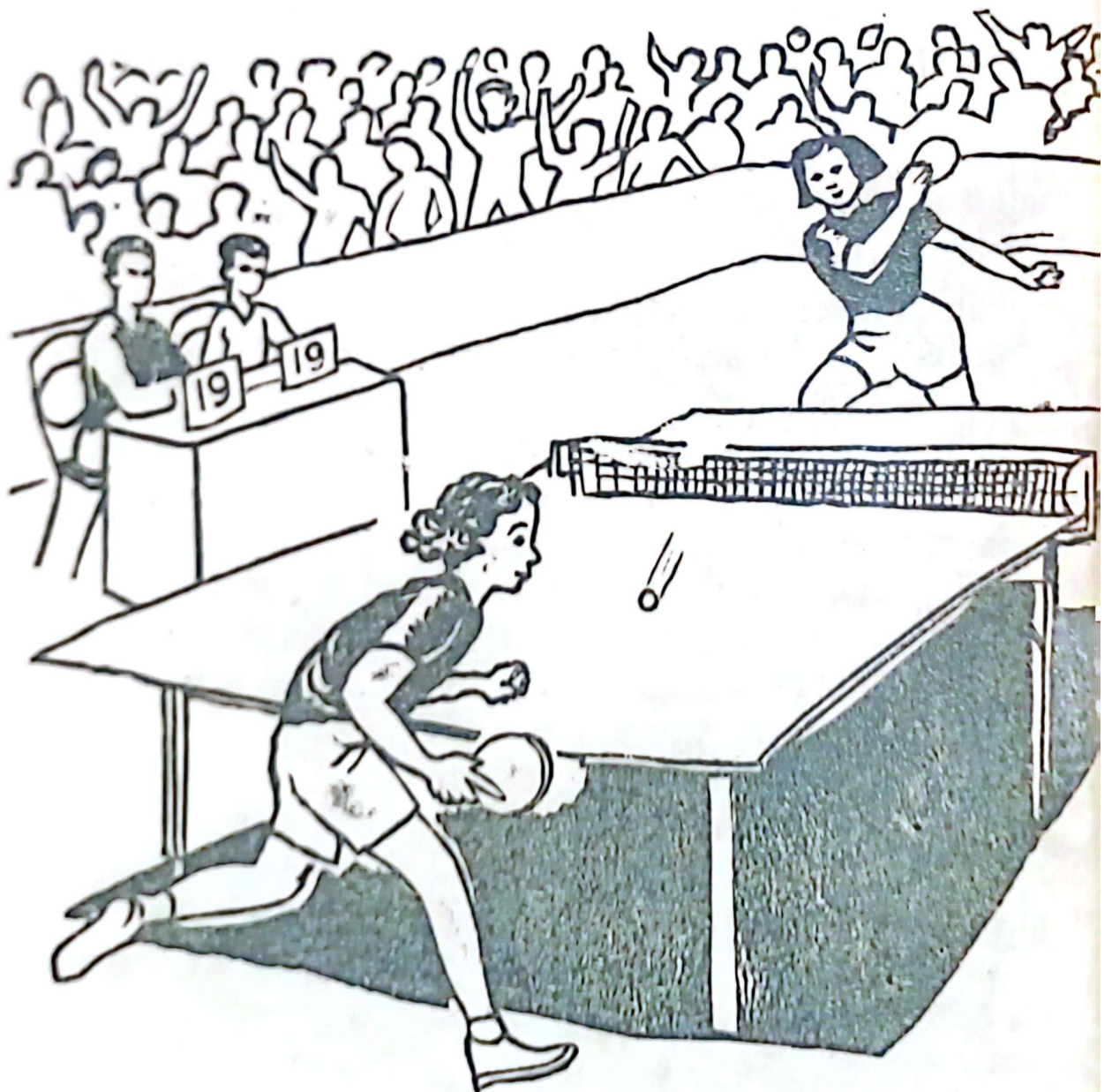
đứng động tác. Không vội, không lầy bẫy. Thế là tròn nhiệm vụ ».

Vào trận, Mai nhìn bóng cẩn thận lùi đúng tầm cái bóng. Khi vụt, Mai tiến lên nhanh, dứt khoát, vụt thật mạnh. Mặc dù thế Mai vẫn bị dẫn điềm. Đến lượt Mai giao bóng, Mai lắc mạnh cổ tay cho bóng rơi thật xoáy vào các điềm khó đỡ. Mai đuổi được đối phương. Đối phương tinh ý, nhận ra chỗ yếu của Mai ở mé trái, và cứ thế vụt liên hồi. Mai lại bị mất nhiều điềm. Mai né, trốn mé trái. Mai tìm hết cách lắc xoáy bóng sang mé phải. Đối phương cuống rồi. Đối phương bị mất điềm với Mai. Hai bên đuổi nhau từng quả. Đến 21 điềm đều, Mai « ăn » được một quả giao bóng. Quả giao bóng mờ ấy, Mai đã mất bao công phu luyện tập. Tiếp theo, Mai vụt luôn một quả nữa, Mai thắng ván đầu, tỷ số sát nút gay go : 23 — 21.

Ván hai, Mai lợi thế. Mai giao bóng và dẫn điềm liên tiếp, bỏ đối phương 9 điềm. Phần thắng đã nắm chắc trong tay. Nhưng Kang Gia cứng lắm. Kang Gia không nản. Kang Gia vụt lại, táo bạo nâng điềm của mình lên. 9 — 4, rồi 9 — 6. Bị đối phương đuổi sát, Mai mất bình tĩnh, bực mình, nên vụt vội mấy quả định gỡ đòi điềm lại. Nhưng mấy quả vụt ấy hỏng. Cuối cùng Mai mất cả ván. Vẫn tỷ số sát nút, gay go : 19 — 21. Thua ván ấy, Mai ức quá ! Thôi thế là thua cả, còn làm gì được nữa. Kang Gia đã quen với đường bóng của Mai. Mai quên hết những điều cần chú ý : bình tĩnh, kiên cường. Trong đầu Mai chỉ còn một ý nghĩ nó giầy vò Mai : đã đấu đến 9 — 1 còn để mất thì đánh chác gì nữa ! Trận này có cả bác Lý Ngọc Sơn cùng đi. Trong giờ nghỉ, bố nuôi bảo Mai :

— Đừng có đổ mặt thế. Xấu lắm ! Chị ấy kỹ thuật hơn con, con có thua cũng không sao cơ mà ! Nhưng phải quyết liệt vào, tỉnh táo vào. Con còn khả năng thắng, chưa phải thua đâu !

và bố nuôi dạy thêm Mai cách đánh. Vào ván 3, Kang Gia phấn khởi, vụt trái, vụt phải, dẫn ba bốn điểm luôn! Mai nghiêng răng bám theo từng điểm, vừa tranh thủ phản công, vừa dùng hết sức cổ tay giao bóng thật xoáy. Mai đuổi tới 19—20 thì đến lượt đối phương giao bóng. Chỉ còn một điểm nữa! Được điểm này Mai gỡ hòa. Thua điểm này, Mai mất cả. Mai xin dừng lại lấy khăn lau mặt, nghĩ rất nhanh: «Đề họ vụt, mình dễ thua lắm! Phải vụt trước, mình ra gỡ 20 đều, đề quả sau, khi giao bóng thì còn có thể thắng».

Chị Kang Gia thấy Mai xin dừng lại ở phút này, biết Mai muốn tính chiến thuật, chị vẫn niềm nở nhận lời. Quả bóng cầm trong tay sắp giao, Kang Gia cũng có vẻ đang chọn chiến thuật. Không ai biết Kang Gia dự định dứt điểm thắng ván bằng cách nào? Không khí căng thẳng. Hàng vạn người nín thở chờ đợi Kang Gia giao bóng. Mai nắm bóng, cắt liền một quả khá xiết cho bóng sâu xuống mé trái đối phương, buộc Kang Gia phải đẩy trái lại. Thế là Mai bước ngay lên, vọt nhanh một quả sang phải. Không kịp đỡ vọt, Kang Gia đành để Mai gỡ 20 đều. Đến lượt Mai giao bóng. Nhanh trí, Mai xoay ra đổi kiểu, giao mạnh một quả xoáy lên. Đang ở điểm găng, Kang Gia cuống, đỡ bay bóng hẳn ra ngoài bàn. Mai dẫn điểm rồi. Cả trường đấu rung lên vì những tiếng hò reo khích lệ. Quả sau, Mai vọt, Kang Gia đỡ bóng rúc lưới. Mai thắng với tỷ số sát nút gay go : 22—20!

Lát sau, có tiếng gọi « Nguyễn Thị Mai, đội Việt nam » vang lên. Trước hàng vạn người xem, Mai chảy nước mắt bước lên bục nhận huy chương bạc...

XV.— GIÀNH PHẦN THẮNG CHO ĐỒNG ĐỘI

... Như vậy, năm ngoài đấu với Kang Gia, điểm thắng và thua rất sát. Bây giờ gặp lại Kang Gia, Mai có giành được phần thắng hay để thua cho đồng đội? Rút kinh nghiệm năm ngoài, trận này Mai phải bám sát, không để địch thủ dẫn điểm mới được. Nhưng rồi Mai thua ngay ván đầu với tỷ số 17 — 21. Người xem lặng đi, lo cho Mai, lo cho đội Việt nam. Liệu Mai có chịu đựng nổi trong giờ phút nghiêm trọng này không? Như để đáp lại niềm lo lắng của người xem, sang ván hai, Mai đấu ngoan cường, giành giật từng điểm một. Mai gỡ hòa với số điểm không sát nút nữa : 21 — 14. Mai vào

ván thứ ba và hoàn toàn làm chủ cục diện. Cô bé hạt tiền dần điềm liền liền. Nhưng... vẫn chỉ vì nóng ruột, muốn thắng nhanh, Mai lại vọt nhiều quả hỏng. Mai vẫn chưa sửa chữa được khuyết điềm ngày năm ngoái. Giờ đây Mai phải chống đỡ với nhiều quả phát bóng, cắt bóng rất hóc hiểm của đối phương. Kang Gia đỡ vọt Mai một điềm. Một điềm thôi nhưng là một điềm ở sát trận đấu. 19—18! Cả trường đấu lại lặng đi. Mai đã hiểu tình thế gay go. Mai không đỡ mặt. Mai giao một quả bóng mỗ hết sức xoáy, hình như sau bao ngày tập giao bóng mỗ là chỉ để dùng trong giây phút này. Mai quý xuống thật giống anh Tuấn, phát một đường bóng hiểm. Kang Gia đỡ bóng bay ra ngoài. Tỷ số 19—19. Gỡ hòa rồi, Mai lại thắng luôn điềm nữa. Và lại giao bóng. Lần này Kang Gia quyết liệt vọt ngay. Mai đỡ cắt về bên trái. Kang Gia đỡ ra ngoài, đánh hạ vọt chịu thua: 19—21. Đội Việt nam gỡ hòa rồi. Tiếng hoan hô nổi lên như sấm. Thắng lợi của Mai đã khiến cán cân trận đấu thăng bằng: Việt nam thắng 2, Triều tiên thắng 2. Nhưng nhiệm vụ nặng nề khó khăn của trận thứ năm, trận cuối cùng quyết định ngôi thứ giải này rơi vào tay Nga. Nga phải đương đầu với tuyển thủ số 1 của Triều tiên. Mai lo cho Nga lắm! Chính Mai đã thua chị này rồi. Không hiểu Nga có thắng nổi không? Mai vẫn tin ở đức tính điềm đậm của Nga, và Mai động viên bạn. Cùng với cả đội, Mai truyền cho Nga sức mạnh của tập thể. Mai nói với bạn:

— Cố lên Nga ạ! Mình thua vì hơi mất bình tĩnh. Nga bình tĩnh thì ăn đấy!

Nga gật đầu. Lời động viên của đội làm Nga càng tự chủ khi bước ra trường đấu. Trong trận này, việc quyết đánh, quyết giành thắng lợi quan trọng lắm. Nga không phụ lòng tin của Mai và của đội. Nga đánh chắc tay. Nga quạt trả những đường bóng ác. Kim Bang Gia lùng tung.

Nga thắng với tỷ số cũng sát nút. Sang hiệp hai, hai bên đuổi nhau đến điểm 13 đều. Nhưng lối líp giết của Bang Gia không còn lợi hại đối với Nga nữa. Nga tung hoành với những đường bóng hóc hiểm của mình, và kết thúc trận đấu với tỷ số 20—15 giữa tiếng hò reo của khán giả. Đội Việt nam thắng ba trận liền sau khi bị dẫn hai không! Vừa vào đến hậu trường, Mai, Nga ôm chầm lấy nhau. Chưa bao giờ Mai yêu Nga, thương Nga như lúc này. Thế mà trước kia có lúc Mai đã nhăm nhắng với Nga.

Ngày ngày hôm sau, Tân hoa xã phát đi một bài bình luận :

« Kể từ khi đội Việt nam dự đấu quốc tế, đây là lần đầu tiên họ giành được thắng lợi lớn nhất... »

Các đồng chí Triều tiên đã phát biểu trước các nhà báo : « Các nữ đấu thủ Việt nam có ý chí chiến đấu quyết liệt suốt từ đầu chí cuối ! Chúng tôi thành tâm chúc mừng thắng lợi của các đấu thủ Việt nam anh em ! ».

Và cũng từ đó, trong làng bóng quốc tế, mọc lên một tên mới, xinh đẹp, tươi tắn : « Tiểu Mai ». Báo chí Bắc kinh, khán giả và các đội bạn đã đặt cho cô gái Việt nam nhỏ bé, có tinh thần chiến đấu ngoan cường ấy cái tên Tiểu Mai, nghe giản dị và xinh xinh như một bông hoa...

XVI. — LẠI ĐI CON ĐƯỜNG ẤY...

Một sáng chủ nhật bình thường mùa đông... Thỉnh thoảng lại có mấy chiếc xe du lịch chạy ra ngoại thành, đi về phía Cổ nhuế. Các khách ngoại quốc vốn yêu Hà nội vì những con đường nhiều cây xanh. Mai dắt bé Đào ra công ngồi chơi. Hai chị em ríu rít nói chuyện với nhau. Bé Đào đã lớn, không còn hay khóc như trước nữa. Từ trong nhà vọng ra tiếng kèn ác-mô-ni-ca của Trúc. Gớm, từ hôm Mai mua cái kèn ở Bắc kinh về làm

quà cho anh, Trúc lúc nào cũng thối, thối đi thối lại bài « Không cho chúng nó thoát ». Mai chỉ cho bé Đà chiếc ô-tô vừa từ từ lướt qua. Chiếc ô-tô sơn màu đen, hai bên sườn phía sau có hai cánh vênh lên. Trước khi các tuyên thủ bóng bàn In-đô-nê-xi-a đã đi một chiếc xe như thế này đến hội trường Bộ công nghiệp nặng thi đấu với Mai.

Chiếc ô-tô đi đến đây dừng lại. Từ trên xe, mấy người bước ra. Đứng là người In-đô-nê-xi-a. Mai nhận ra họ vì những chiếc mũ kiểu khăn xếp họ đang đội trên đầu. Họ ngắm cảnh và chụp ảnh, rồi nhìn hai chị em Mai ngồi chơi dưới gốc cây bàng. Họ không biết cô thiếu nữ bé em kia đã từng hạ nhiều cây vợt tiếng tăm trong làng bóng bàn quốc tế, và mới đây, tại Hà nội, chính cô bé này đã thắng cả ba cây vợt số 1, số 2, số 3 của đội In-đô-nê-xi-a.

Mấy người khách du lịch In-đô-nê-xi-a biết đâu được điều đó. Họ mãi mē ngắm cảnh, chụp ảnh và lên xe, ra về. Chiếc ô-tô bon bon trở lại nội thành, cuốn theo những chiếc lá khô.

Sáng hôm sau, thanh thảo và hồn nhiên, Mai lại đi trên con đường ấy trở về trường huấn luyện...

TLV. 94

TỦ SÁCH SAO VÀNG

THƯ VIỆN

VIỆN MỸ THUẬT

Số TLV 94

TÓM TẮT NỘI DUNG

Mai là con nhà lao động bình thường, sống ở một khu nhà tập thể. Hễ rảnh rỗi, Mai lại bế em đi xem các chú đánh bóng bàn. Mai xin được quả bóng chồm vỡ, về nhà mượn vợt bố, lấy tấm phản làm bàn, bực tường làm đôi thủ, bé Đào làm khán giả—cũng chơi bóng bàn.

Dần dần quen tay, thỉnh thoảng Mai đã lên câu lạc bộ, đặt em ngồi xa, xin đánh ghẹ với các chú vài « xéc ».

Sau đó, Mai được giới thiệu vào học một lớp nghiệp dư, rồi được vào học lớp huấn luyện chuyên nghiệp, ở hẳn nhà trường: vừa học chuyên nghiệp vừa học văn hóa.

Sau hai năm học tập, Mai được đi dự giải bóng bàn quốc tế ở Bắc kinh cùng với nhiều bạn khác. Mai đã thắng được chị Giồng Kang Gia, một cây vợt xuất sắc cỡ nhất nhì của Triều tiên trong một trận đấu vô cùng ác liệt, góp phần giết giải huy chương bạc cho đội nữ Việt nam.

Giá: 18